XII. évfolyam, 40. szám
1956 október 4.

Ára 70 fillér

Ludas Matyi

EGY KÜLFÖLDI BUDAPESTEN

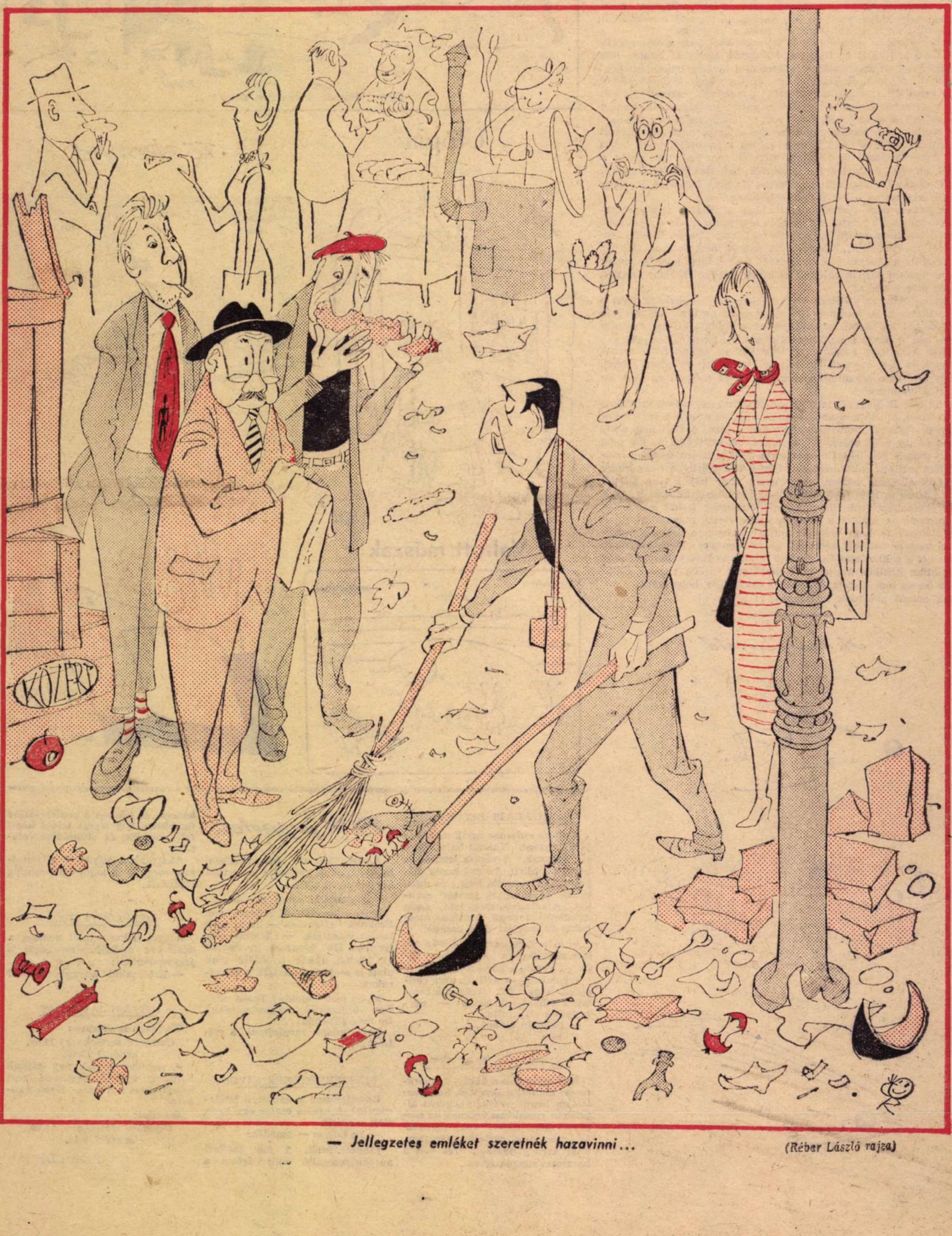

— Jellegzetes emléket szeretnék hazavinni...

(Réber László rajza)

Ludas Matyi hozzászól egyes kritikák hangjához

Kezdetben valának a próféták. Mindnyájan emlékszünk rá, hogy ezek egytől-egyig izzóan szenvedélyes emberek voltak, akik mindig elrontották mások mulatságát. Ezért fizetést kaptak és teljes ellátást. Ha valahol összeverődött néhány ember, hogy kellemesen elszórakozzék, ott rögtön megjelent egy próféta, aki hosszú szakálla és rossz természete miatt nem vehetett részt a mulatságban és kiátkozta az egész társaságot. Amint tudjuk, a próféta közvetlenül a jóistentől kapta megbizatását és azért volt ilyen izgatott, mert ez volt a tanult mestersége.

Ma már nincsenek próféták, ma csak színikritikusok vannak. Ám ők sem kevésbé szenvedélyesek és ők is nagy előszeretettel rontják el mások mulatságát, habár megbizatásukat nem közvetlenül az égiektől kapták, de a jóisten tudja, hogy honnan. A mai próféták sokkal előnyösebb helyzetben vannak, mint régi kollégáik, mert azokat időnként leköpdösték, ha már nagyon únták az átkozódásaikat, de ma erről nem lehet szó, mert ezt tiltja a közmorál.

Mindez abból az alkalomból jutott eszünkbe, hogy elolvastuk B. Nagy László kritikáját az Irodalmi Ujságban, amely a „Szabin nők elrablása" című darab előadása alkalmából a főváros lakosságát egyházi átokkal sújtotta. A kritikus azt állítja, hogy a darab sikere „messzi szaglik". Rosszak voltak még: a rendező, akinek „jóízlés nem a legerősebb oldala", a színészek, akik nem játszottak, hanem „rúgkapáltak" és a közönség, amelynek a darab „módfelett tetszik". Amint halljuk, a közönség egy része azóta visszavonta a kacagását és önkritikát gyakorolt, de a nagytöbbség nem tudja, hová vágja magát. Zavaruk annál is nagyobb, mert ők már hallottak erről a darabról, amelyet évtizedek óta játszanak, hallottak Kellér Dezsőről is, aki a vígjátékot mai színpadra tette, de nem hallottak B. Nagy Lászlóról, aki ezt az egész dolgot helyteleníti.

Hát persze, nem állítjuk mi azt, hogy a „Szabin nők" remekmű. De tudomásunk szerint ezt az írója sem állította. Az egész darab úgy jött létre, hogy az író így szólt önmagához: „Ha én Goethe lennék, most megírnám a „Faustot". De sajnos, nem vagyok Goethe, ezért megírom a „Szabin nők elrablását". Lehet, hogy még hetven év múlva is nevetni fognak rajta az emberek, kivéve B. Nagy Lászlót, azt pedig még kibírom."

Mert ugyebár az emberek különféleképpen szórakoznak ezen a világon. Ultiznak is, totóznak is, ugyanaz az ember, aki délután slágermuzsikát hallgatott, este Mozarton andalodik el, ma megnézi a „Bánk bán"-t, holnap a „Csárdáskirálynő"-t. És nem hisszük azt, hogy ebbe a dologba erőszakosan bele kellene szólni. Az emberek érzékenyek és nem szeretik, ha műveletlen csürhének tekintik őket, mert egy este nem pillantottak az emberi lélek mélyére és nem jutottak el a katharzisig.

De ha már B. Nagynál tartunk, olvastuk mi egy másik kritikáját is a napokban, amely a Szabad Nép hasábjairól szórta a villámokat az „Ünnepi vacsora" című film alkotóinak fejére. A film nem sikerült, van ez így néha regénnyel is, verssel is, kritikával is. Ezt meg lehet, sőt meg is kell írni. De miért ez a gyilkos fölény és főleg honnan? Miért kell egy rosszul-sikerült film alkotóival ilyen rideg kíméletlenséggel elbánni? Persze, nem történt nagy baj, a film alkotói edzett emberek és nem telik bele két-három hónap, kiheverik a kritikát és egy sokkal jobb filmet fognak létrehozni. Dehát miféle nevelési módszer az, amikor a diákokkal szüntelenül megútáltatjuk az iskolát? Jól tudjuk, hogy volt idő, amikor jobbsorsra érdemes művészeink a magyar sajtóból szerezték be mindennapi idegrohamukat. Érdemes ezt a gyakorlatot fenntartani, annak kedvéért, hogy néhány tapasztalatlan kritikus ezáltal a félelmetesség hírébe jusson? Esküszünk az összes mondvacsinált próféták szakállára, hogy nem!

Csak ennyit akartunk mondani.

A Kalapácsvető

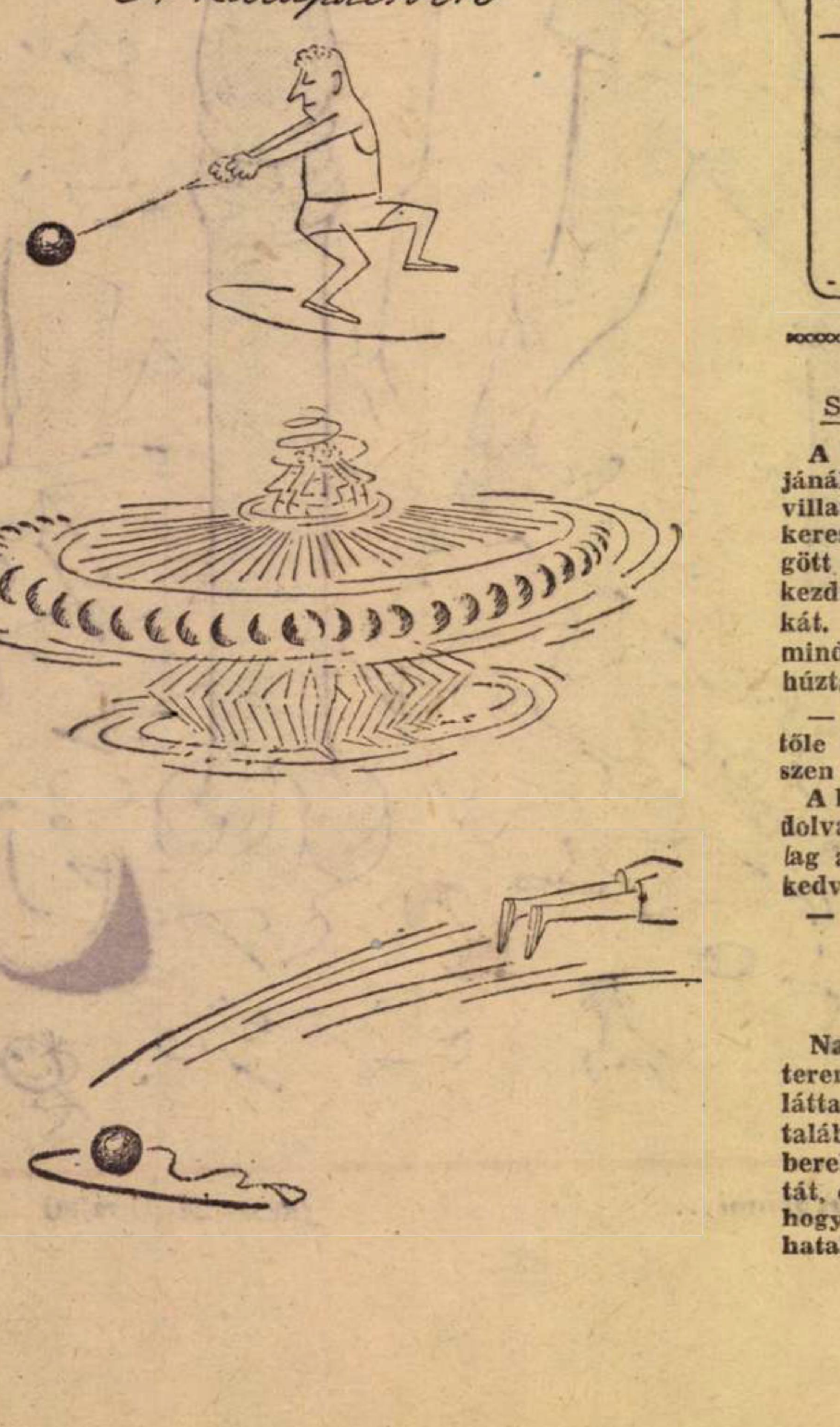

A londoni régész-kongresszuson

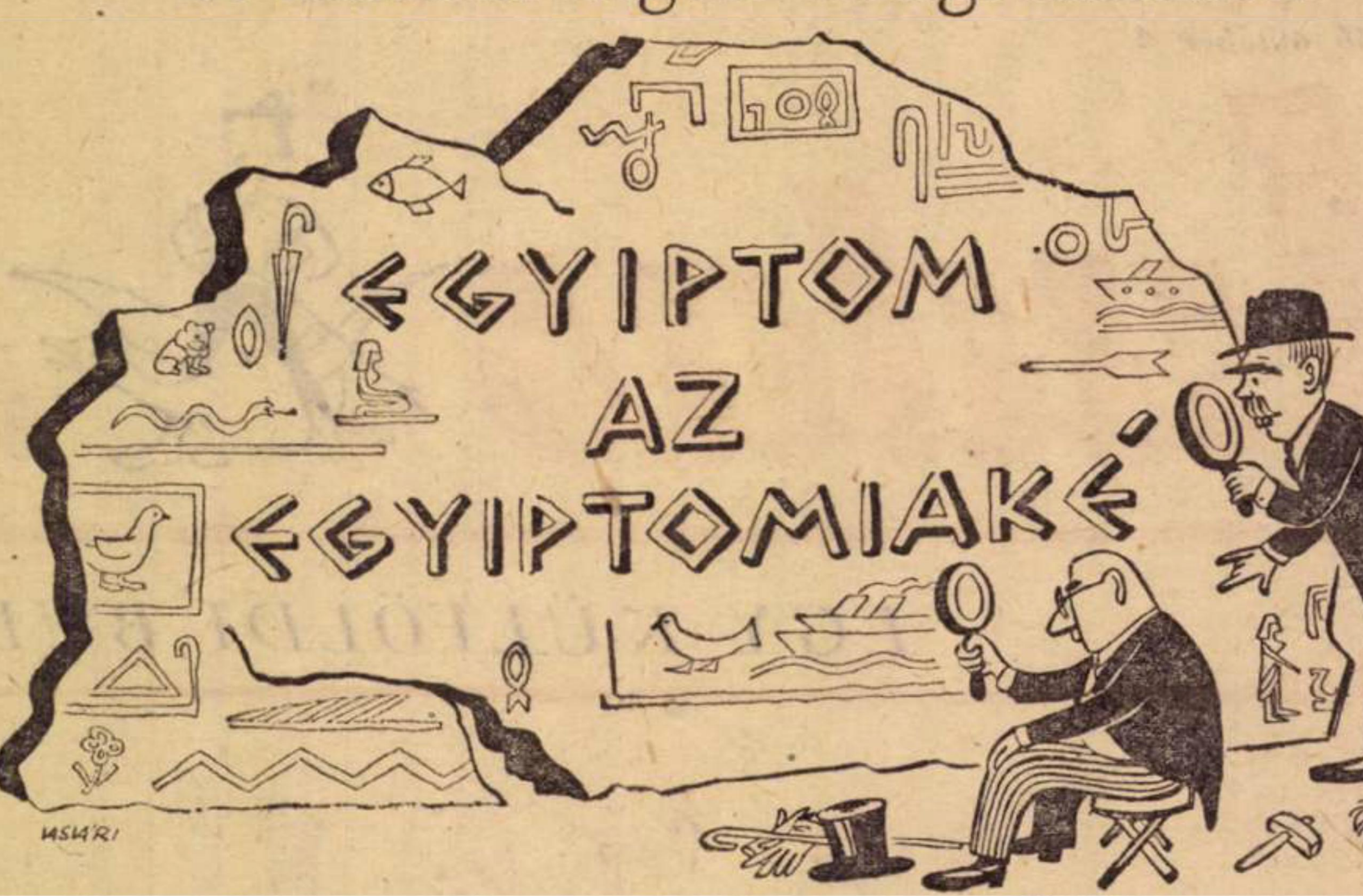

Eden: Micsoda érthetetlen szöveg...

Utópia

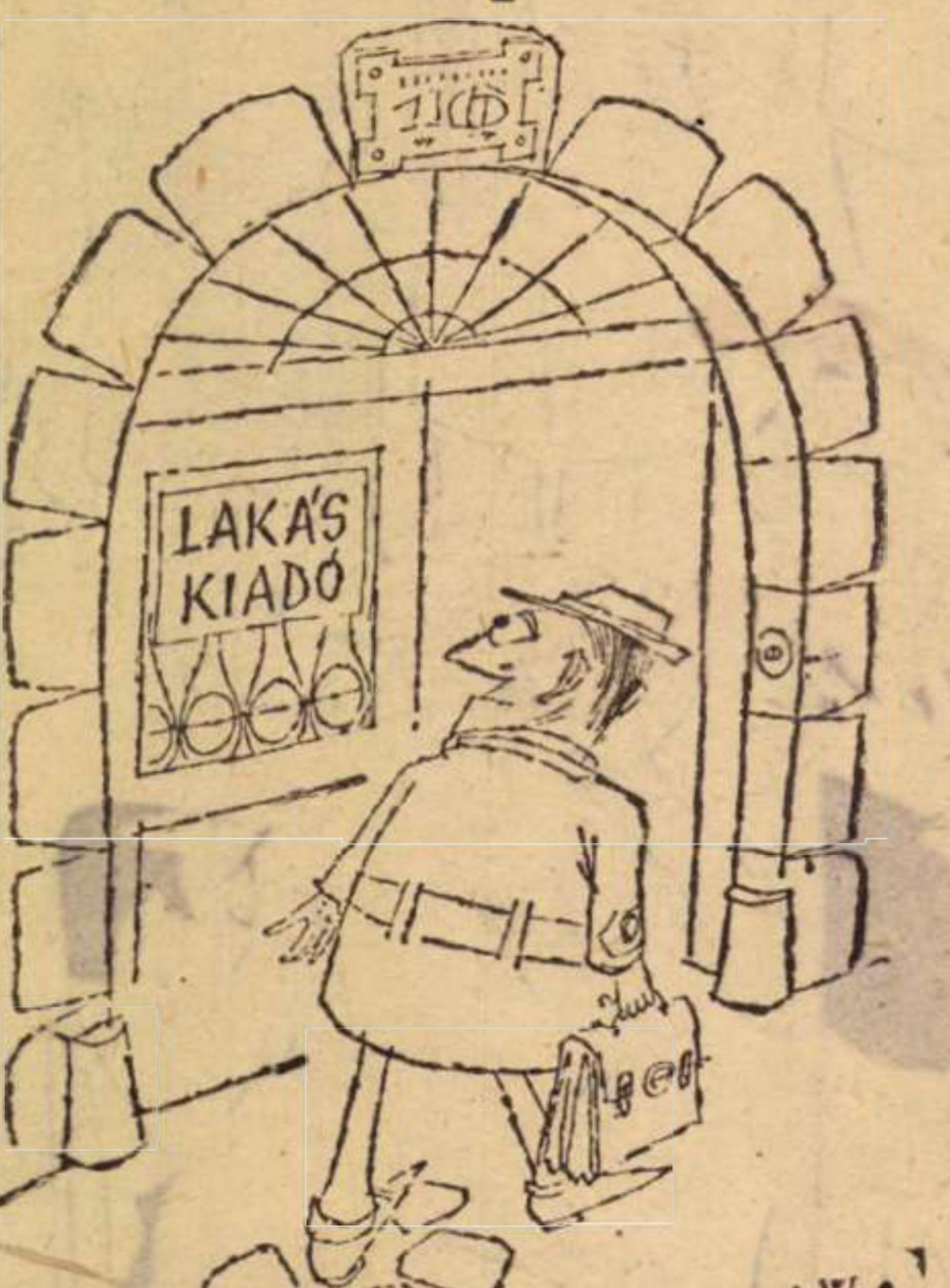

TÖRPEAUTÓ

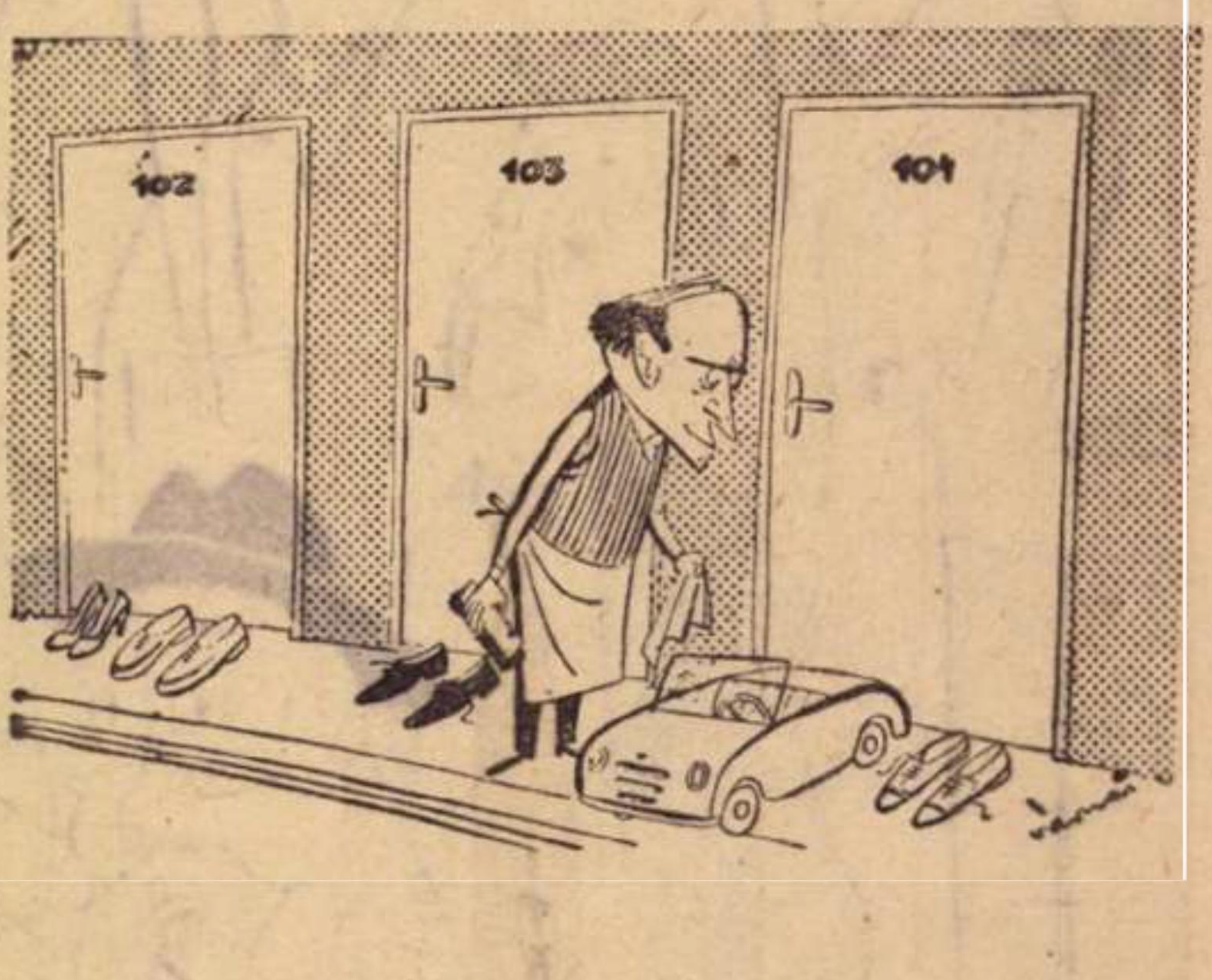

Gúnyolódás

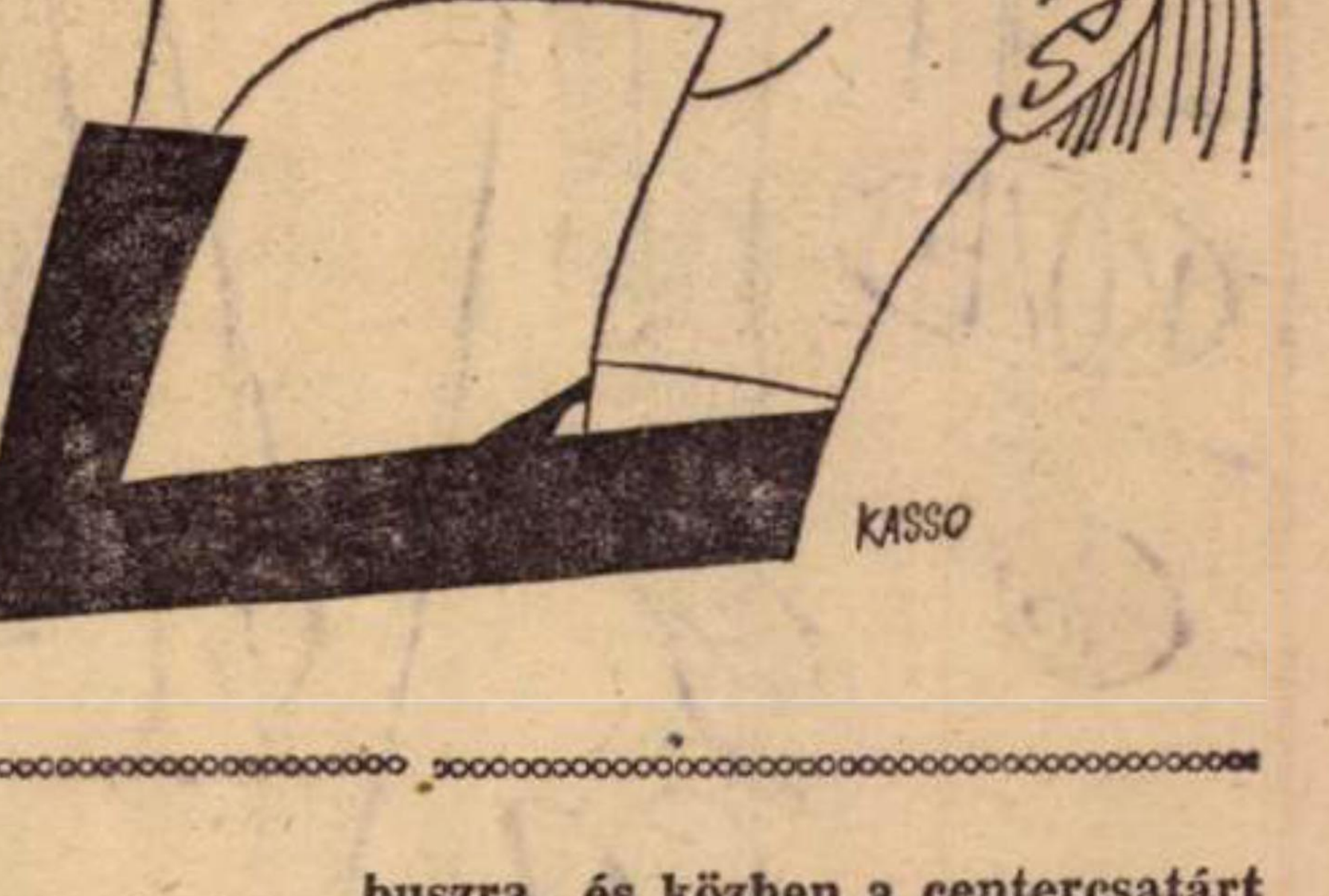

Váltott műszak

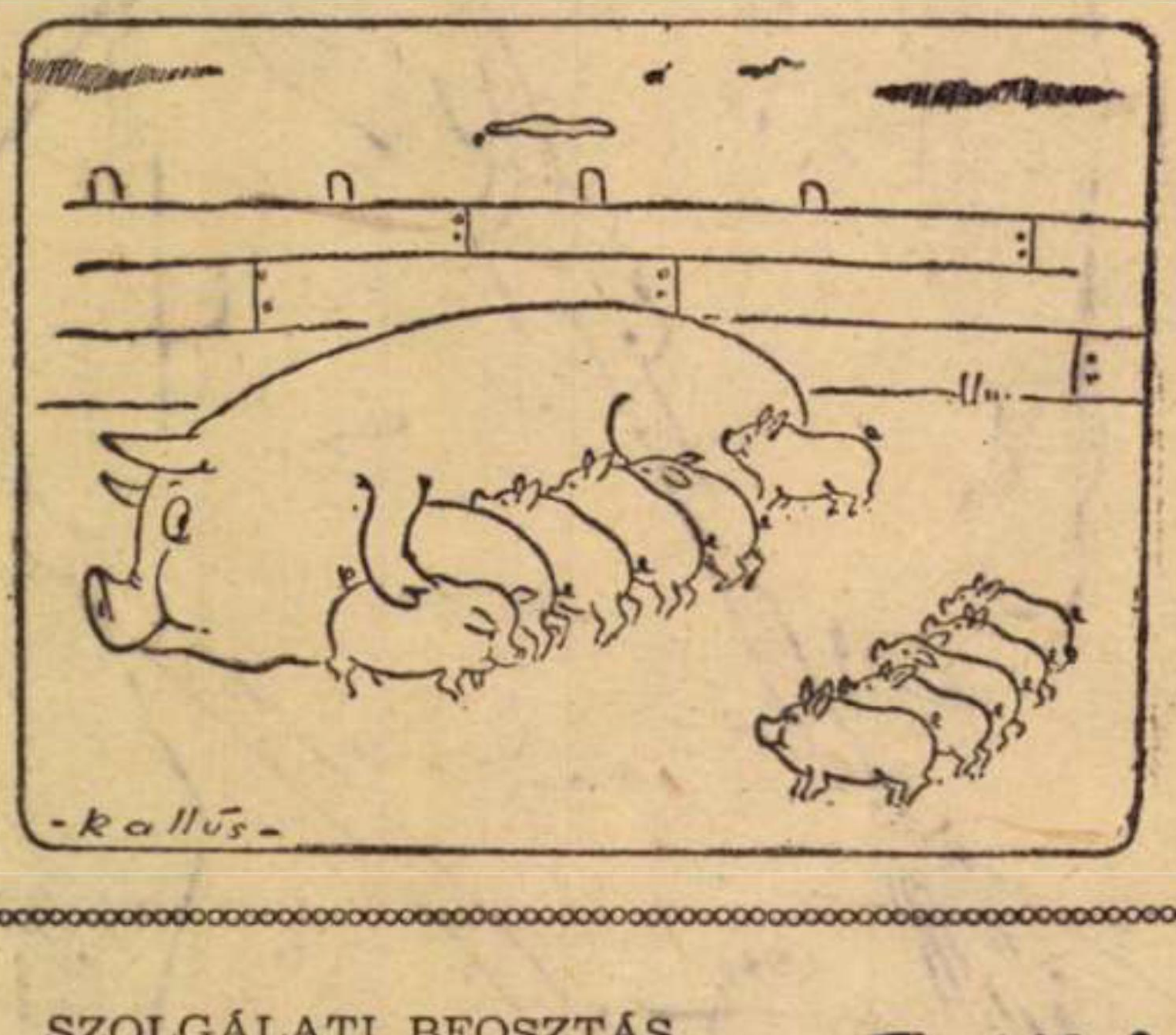

SZOLGÁLATI BEOSZTÁS

A 15-ös villamos egyik megállójánál történt. Valami baja volt a villamosnak. A vezető leszállt és kereste a hibát. Az első kerék mögött a villamos alá bújt, és megkezdte a szükséges javítási munkát. A kalauznő megvárta, amíg mindenki felszáll, azután meghúzta az indítást jelző csengőt.

— Minek csenget? — kérdezték tőle csodálkozva az utasok — hiszen a vezető a kocsi alatt van!

A kalauznő — nyilván arra gondolva, hogy az ő feladata kizárólag a villamos indítása — egykedvűen válaszolta:

— Felőlem mehet...

NAPOKIG TARTOTT

Nap mint nap a körúti zongoraterem mellett megyek el. Sohasem láttam benne vevőt. Zongorát általában ritkábban vesznek az emberek, mint vajat, vagy fogpasztát, ezért nem csodálkoztam azon, hogy arra jártamban üres volt a hatalmas zongoraterem.

Pesti jegyzetek

Annál jobban furcsállottam, hogy napokon keresztül ezt a táblát láttam az ajtón:

„Leltározás miatt zárva."

A teremben 20—25 zongora van. Ezeknek leltározása — ha nagyon lassan csinálják — félórát vesz igénybe. Ha azonban gyorsítják az iramot, akkor nyolc-tíz perc alatt is megszámolhatják a zongorákat.

Miért tart napokig? Talán minden billentyűt megszámolnak? De még akkor is...

Nem tudom megfejteni a rejtélyt...

MESTERSÉGÉHEZ HÍVEN

Beszélgettem a népszerű labdarúgóval. A kiváló csatár egy kapu előtt megállt.

— Itt lakom — mondta.

Elbúcsúztunk. A ház mellett autóbuszmegálló volt. Vártam a buszra és közben a centercsatárt figyeltem. Két lépést tett a kapu felé, megállt, és eltűnődött valamin.

Akárcsak a pályán — állapítottam meg. — A kapu előtt mindig tétovázik.

DÉLELŐTTI MOZI

Reggel tízkor valaki bemegy a nézőtérre és halkan megkérdi a jegyszedőnőtől:

— Ezek mind anyagbeszerzők?

ÚJÍTÁSI JAVASLAT

Olvasom az étlapon:

Csemege sertéskaraj 11,80,
zenével 13,40.

A zenekar tagjai úgy látszik haragban vannak egymással, mert összjátékról szó sincs. Rossz hallgatni.

Javaslat:

Csemege sertéskaraj 11,80,
zenével 9,50.

Palásti László

Trópusi történet

— Ngumit mindenki Bátor Nguminak hívta, egészen addig, amíg új nevet nem kapott — mondotta az aszaltszilva képű öreg bennszülött, és elgondolkodva szívta pipáját. — Ha érdekel a történet, elmesélem.

Szikrázó csillagok alatt ültünk a sátor előtt.

— Meséld — mondtam.

— Az eset a tigrissel volt kapcsolatban — mondta rekedt hangján. — A tigristől az egész Fokhagyma-part rettegett, mert gonosz, kegyetlen és vérszomjas ragadozó volt. Ha feltűnt foltos alakja, az emberek bozótba menekültek és gondosan elreteszelték bungalowjuk ajtaját.

Bátor Ngumi sokszor gondolt arra, hogy jó lenne elfogni a tigrist. Valahányszor ez eszébe jutott, gyorsan körülnézett: nem hallja-e meg valaki a gondolatait.

Egy napon nagy kiáltozásra ébredt. Nem hiába hívták bátornak, gyorsan kiugrott fűágyából és lekuporodott a bungalow legsötétebb sarkába. Itt gunnyasztott egészen addig, amíg a nap hosszú árnyakat nem növesztett a puszpang-fák tövében.

Akkor valaki bekiáltott:

— Hallottad? Elfogták a tigrist.

A kiáltásra rögtön tudta, mit kell cselekednie. Kilépett a bungalowból és a partra futott. Mindenki ott nyüzsgött a sárga fövényen. A harcosok kiáltoztak és énekeltek, lándzsáikat magasba emelték és táncokat jártak a tigris körül.

Mert a tigris összekötözött lábakkal hevert a homokon. Fejére vasból kosarat húztak, száját bambuszrúddal felpeckelték. Négy harcos vastag háncskötéllel egy cölöphöz kötözte, hogy a derekát se tudja mozgatni.

Barátunk néhány percig figyelmesen nézte a tehetetlen ragadozót, aztán félretaszigált mindenkit és döngő léptekkel odament a tigrishez. Körülnézett, s amikor látta, hogy mindenki őt figyeli kidüllesztette a mellét és teljes erejéből belerúgott a tigrisbe.

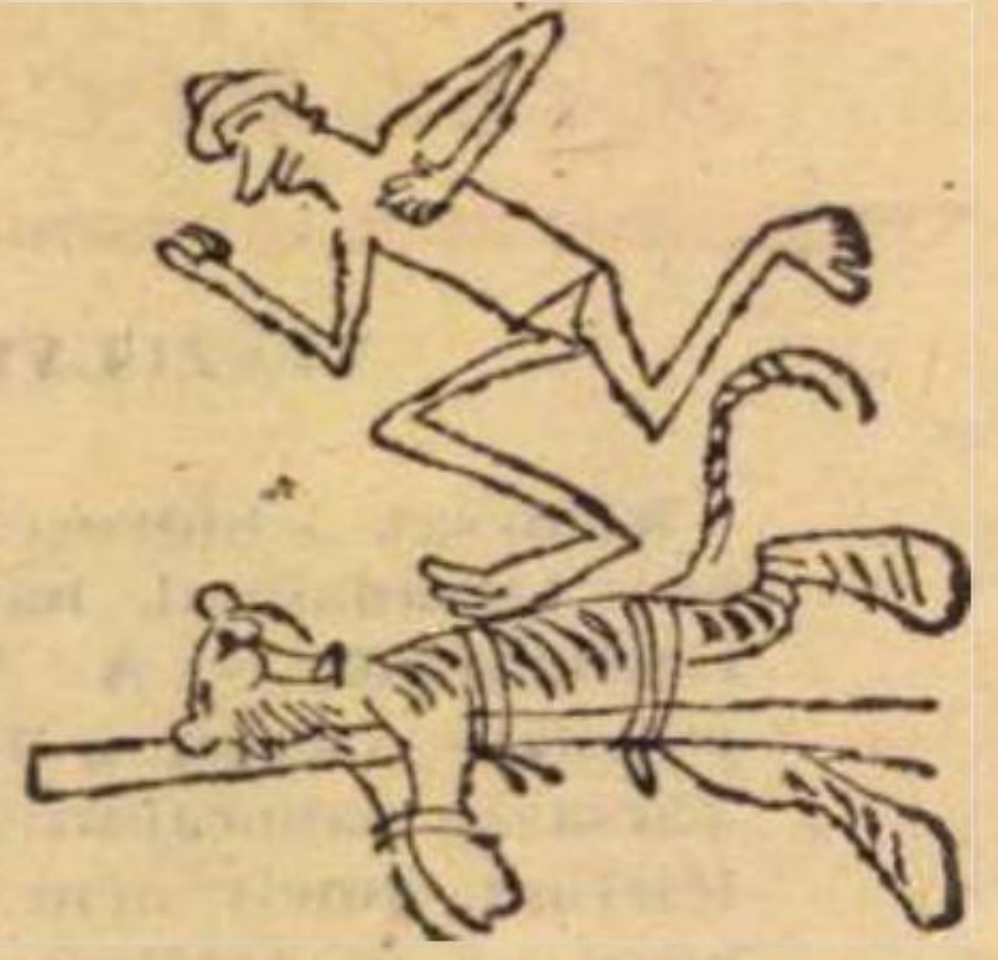

Ettől kezdve Bátor Nguminak Okos Ngumi lett a neve.

— Miért? — szóltam közbe.

Az öreg ráncos arca vigyorgott:

— Mert ahhoz, hogy elfogjunk egy tigrist, elég a bátorság. De, hogy mikor van itt az ideje annak, hogy bele is rúgjunk, ahhoz ... okosnak kell lenni.

Vajda Albert

Női dolgok

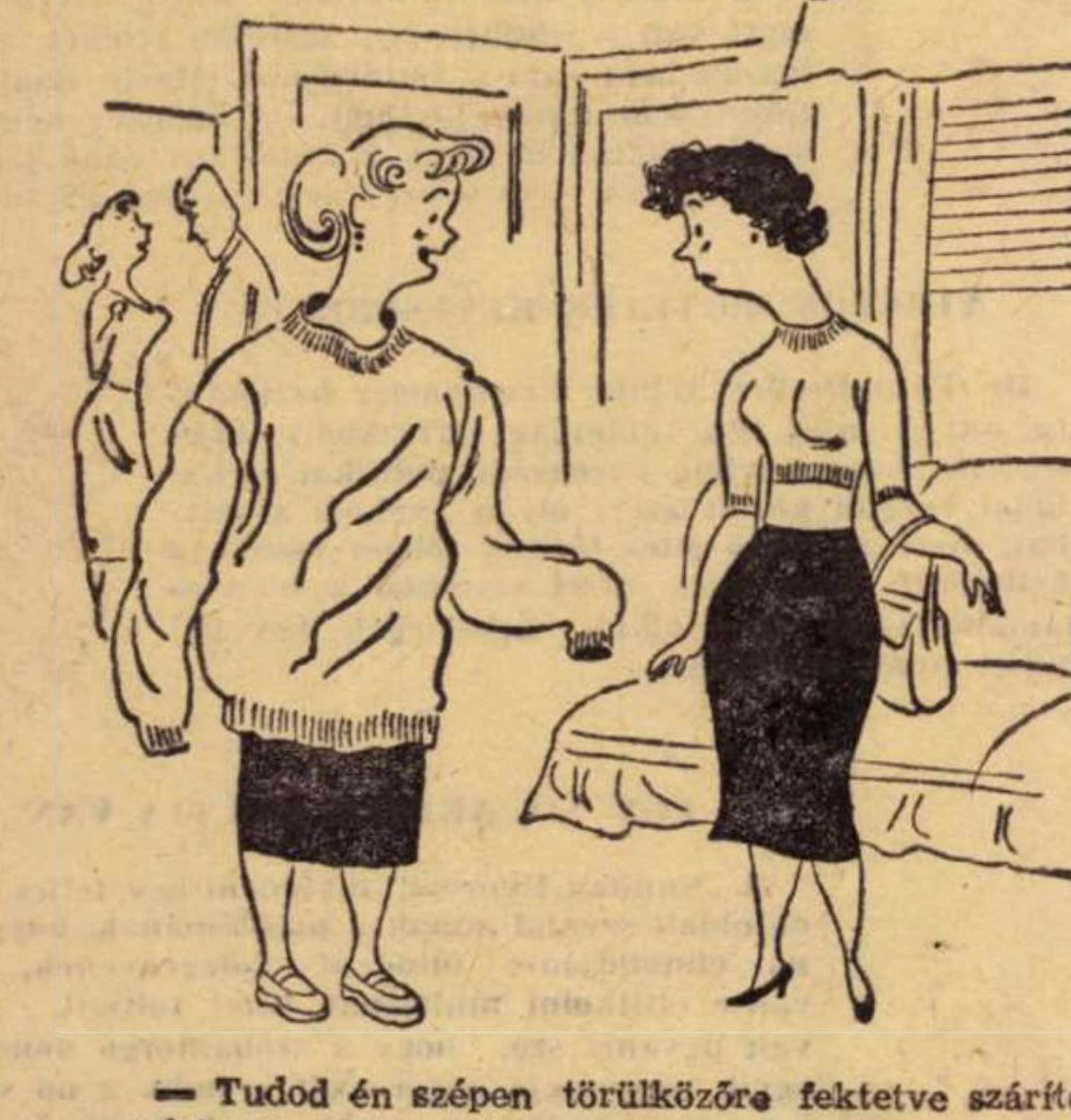

— Tudod én szépen törülközőre fektetve szárítom, azért nem megy össze ...

(*Vasvári Anna rajza*)

Hóbortos utazás IV.

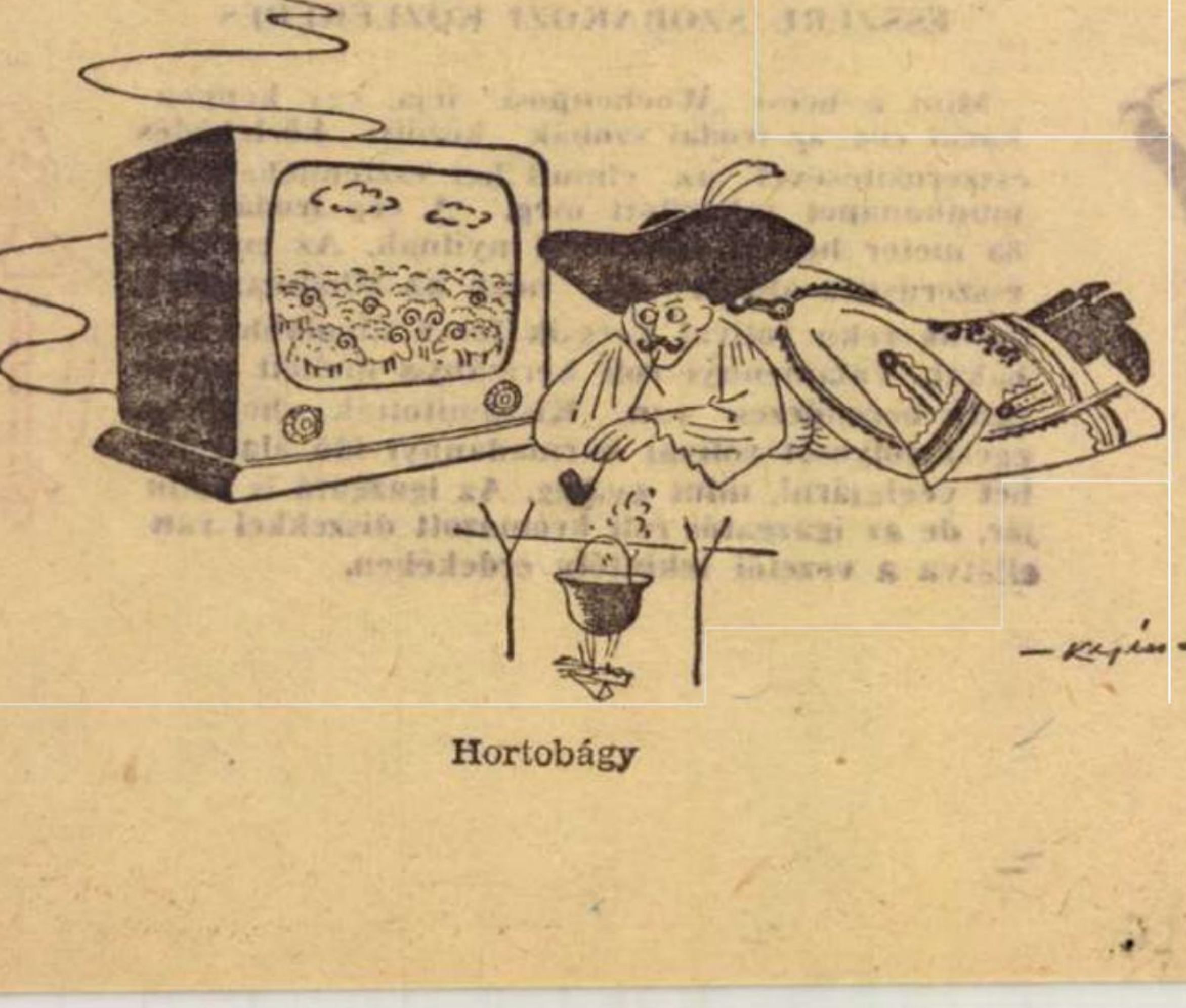

Hortobágy

A présház előtt

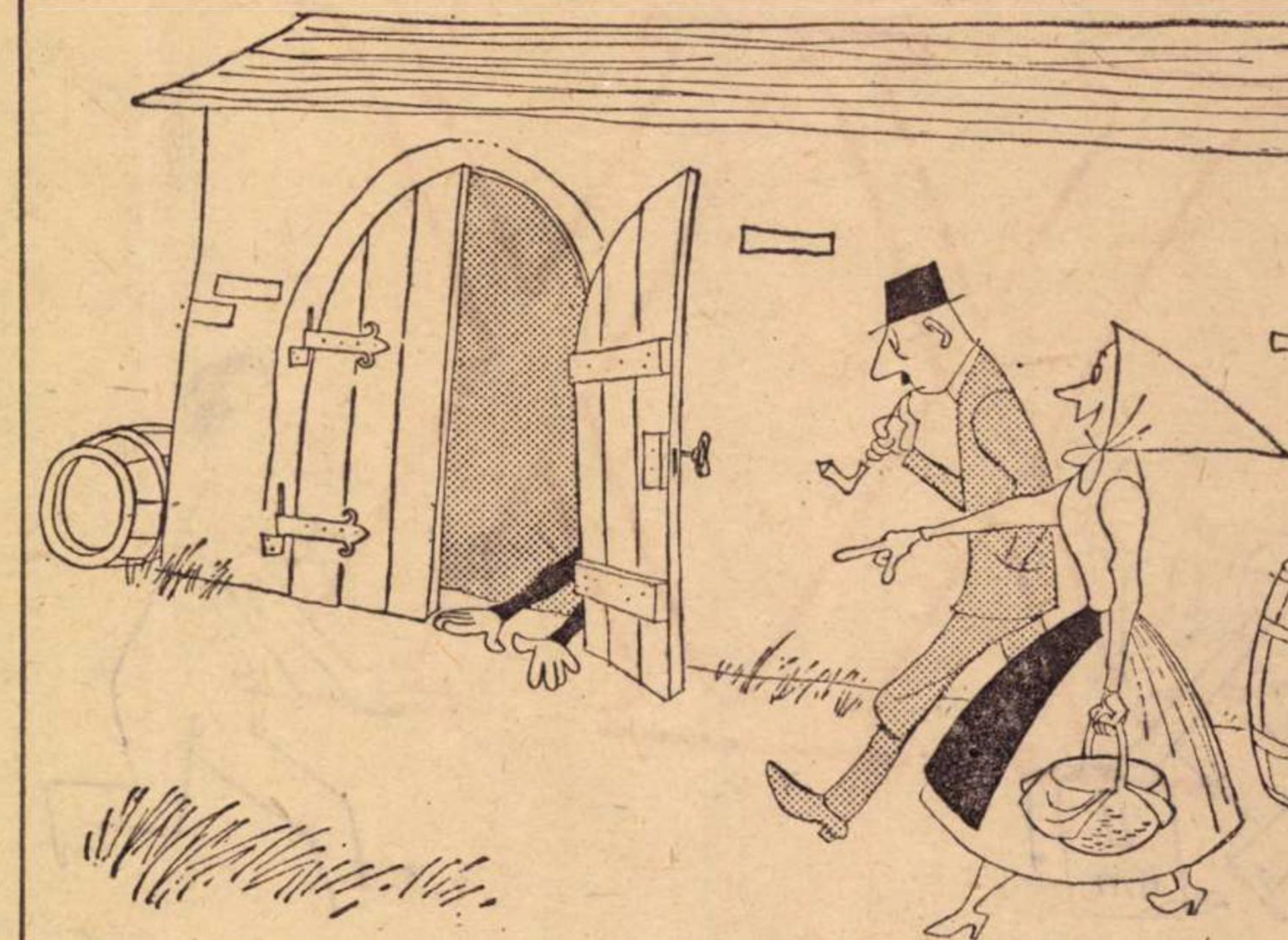

— Ez a Pista bácsi, megismerem a járásáról...

ÚJ MÓDSZEREKKEL VIZSGÁLJA AZ ÁEM A MINŐSÉGET

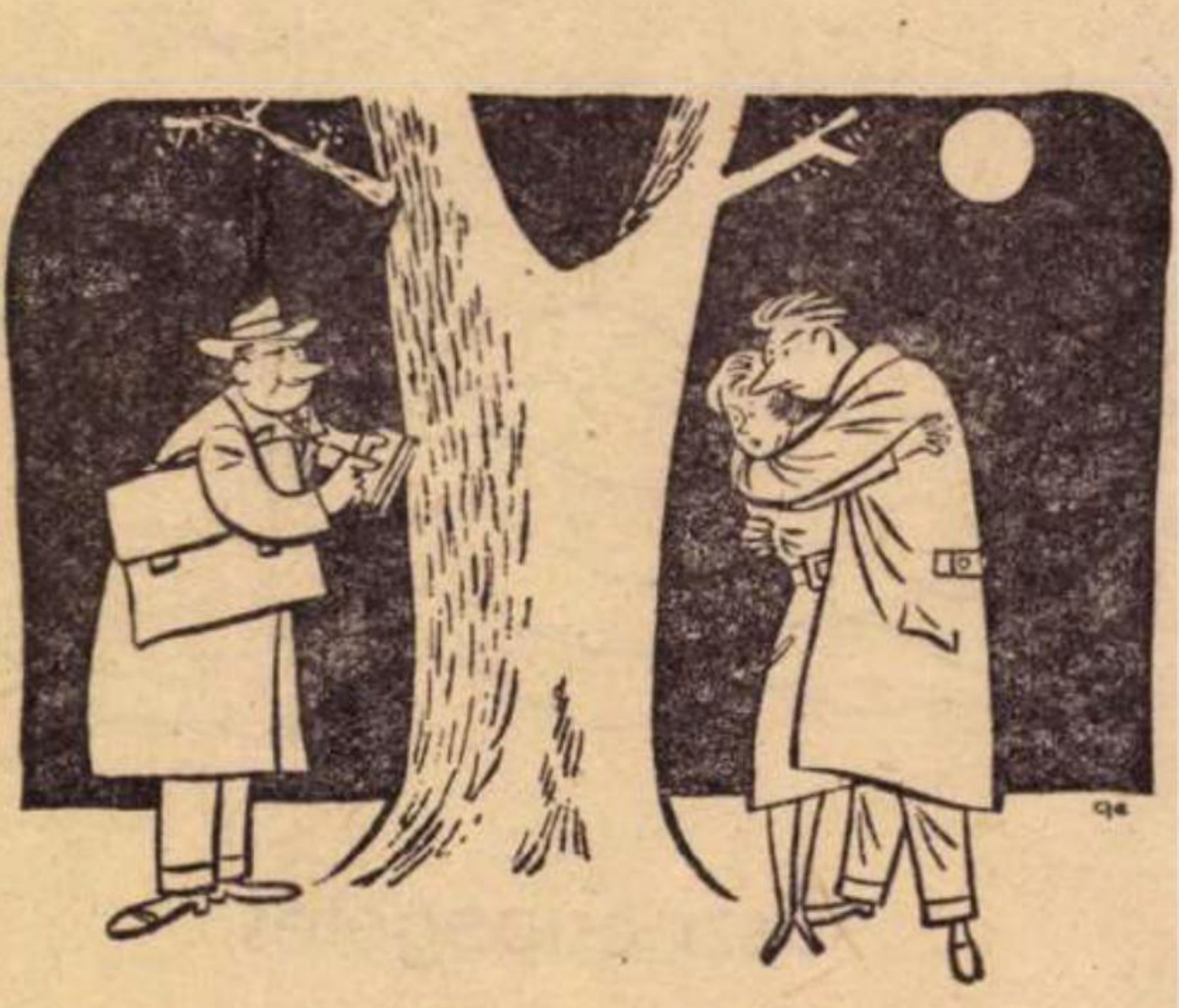

— Nem gyűrődik a ruha?

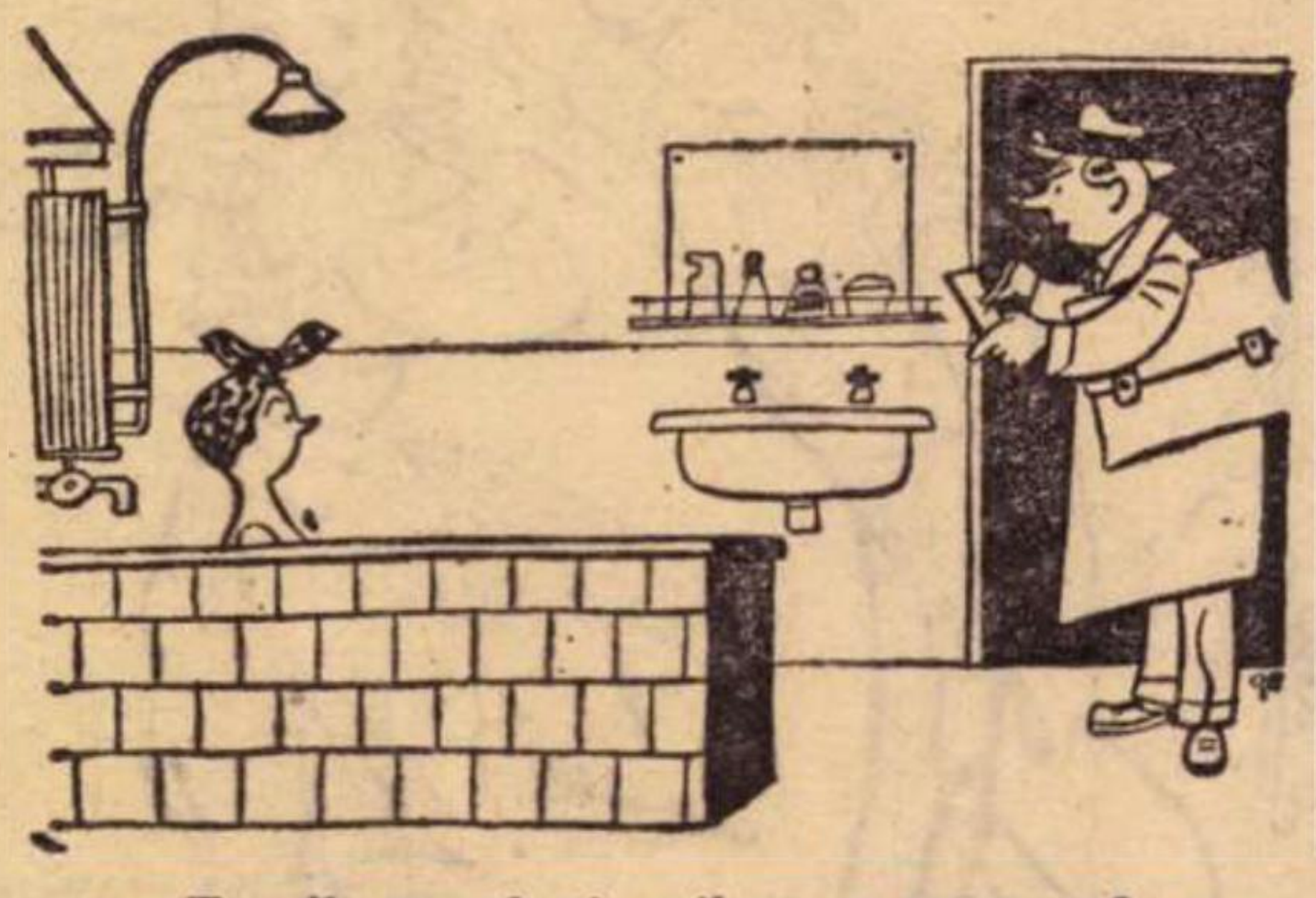

— Tessék mondani, milyen a szappan?

Őszi gondok

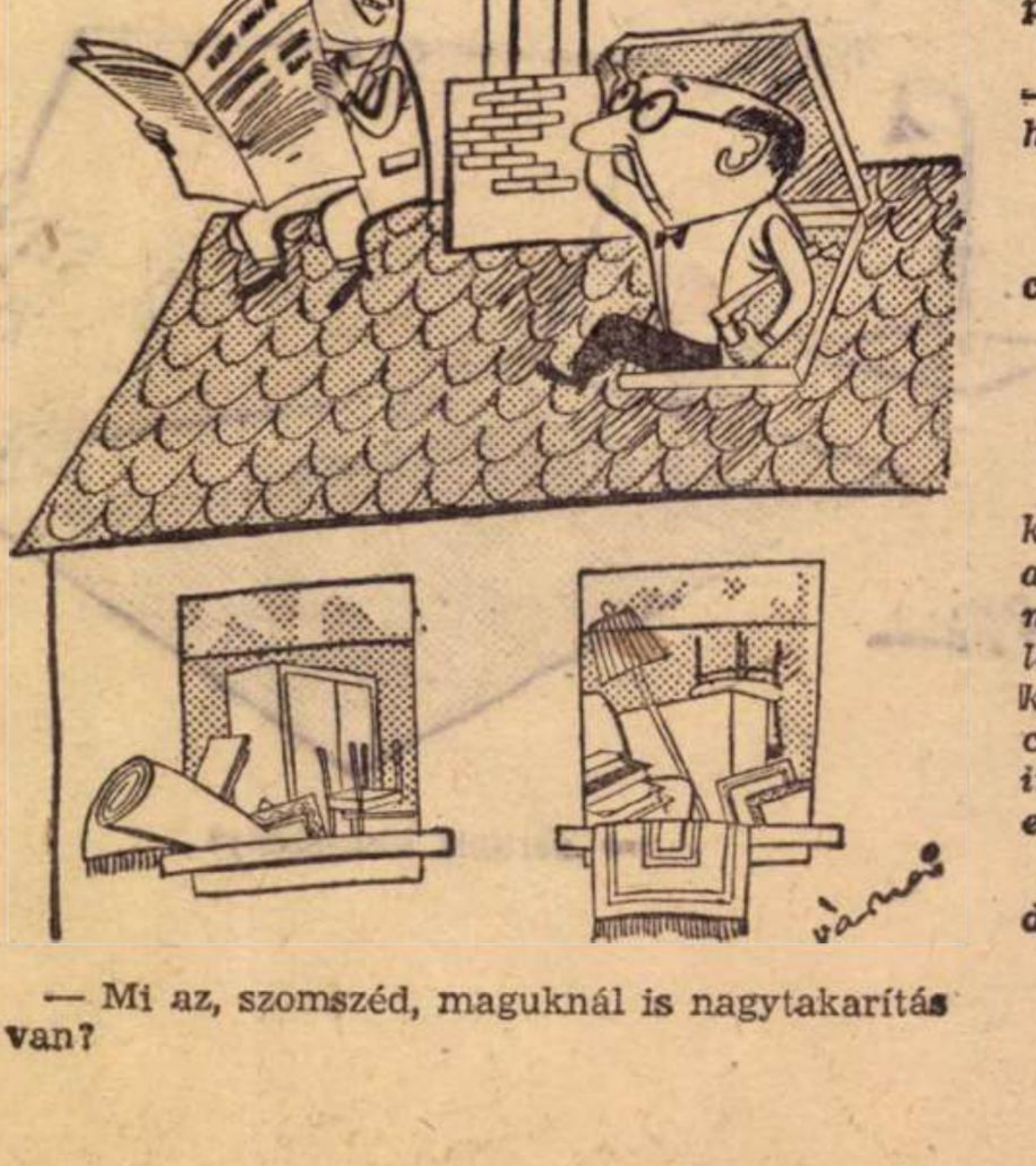

— Mi az, szomszéd, maguknál is nagytakarítás van?

Diagnózis

Az orvos kopogtatott, hallgatott, csóválta a fejét, majd újra kopogtatott, újra hallgatott, s újra csóválta a fejét. Aztán összeráncolt szemöldökkel kérdezte:

— Mondja, kérem, nem kapott ön egy ütést a lépére?

A beteg rázta a fejét.

— Nem, kérem.

— Hm — tűnődött az orvos. — Nem fogott ön kezet májgyulladásos beteggel?

A válasz nem volt könnyű, a beteg gondolkozott.

— Egyetlen beteg emberrel találkoztam tegnap de annak köszvénye volt és nem is fogtam vele kezet, csak integettem neki.

Az orvos tovább kérdezett:

— Nem izgatta fel magát tegnap?

— Inkább sokat unatkoztam.

— Közben nem érte valami felindulás?

— Unatkozás közben?

— Igen.

— Nem tudnám megmondani.

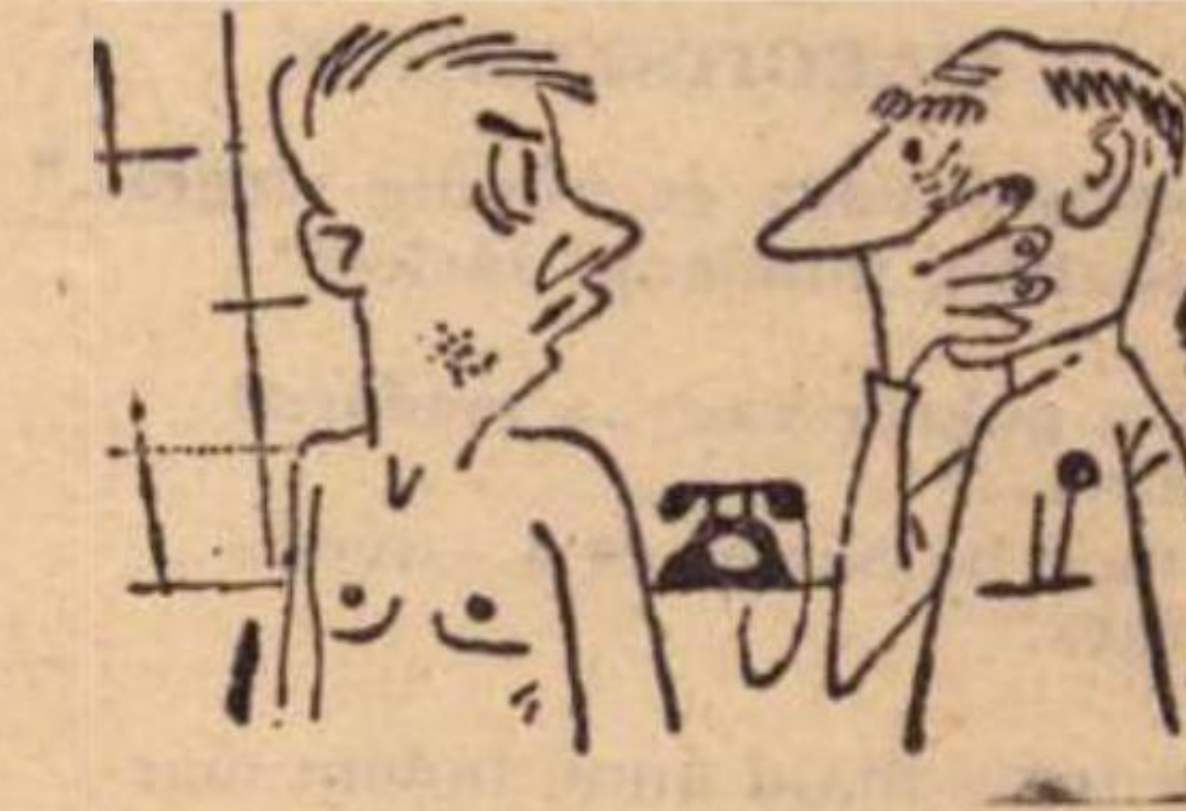

Az orvos felfigyelt.

— Nem tudná? Miért nem? Valamilyen gátlás következtében?

— Lehetséges, doktor úr, nem figyeltem meg.

— Hm — mondta az orvos, majd újabb kopogtatás és tapogatás után ezt kérdezte:

— Nem nyelt ön tegnap valami keményet?

— De igen, keménytojást.

Az orvos a fejét rázta.

— Nem ilyesmire gondoltam. Szöget, csavart, hajtűt nem nyelt?

— Nem emlékszem — mondta a beteg.

— Nem emlékszik? — ismételte az orvos élénken. — Kihagyott mostanában az emlékező képessége?

— Nem emlékszem rá, hogy kihagyott volna — mondta a beteg, egy kis türelmetlenséggel a hangjában.

Az orvos tovább gondolkozott.

— Mondja csak! Nem evett ön mostanában ciántartalmú ételt?

— Nem.

— Biztos, hogy nem evett?

A beteg elvesztve türelmét felcsattant:

— Ide figyeljen, doktor úr! Hatalmas ést kaptam a lépemre, félóráig ütötték kalapáccsal a májamat és kicsavarták a torkomat. A letenyei tornádóban huzatot kaptam, ugyanott több leprás egyénnek gratuláltam, percekig ráztam a kezüket. Több reszelőt, konyhakést, franciakulcsot nyeltem, és még két pakli svéd gyufát. Megittam ezenkívül féldeci ciankálit szódával, megettem egy fél elefántot és egy egész cápát.

Az orvos helyeslően bólintott, majd megkérdezte:

— És nem volt a cápa romlott?

Feleki László

Helyzetkép

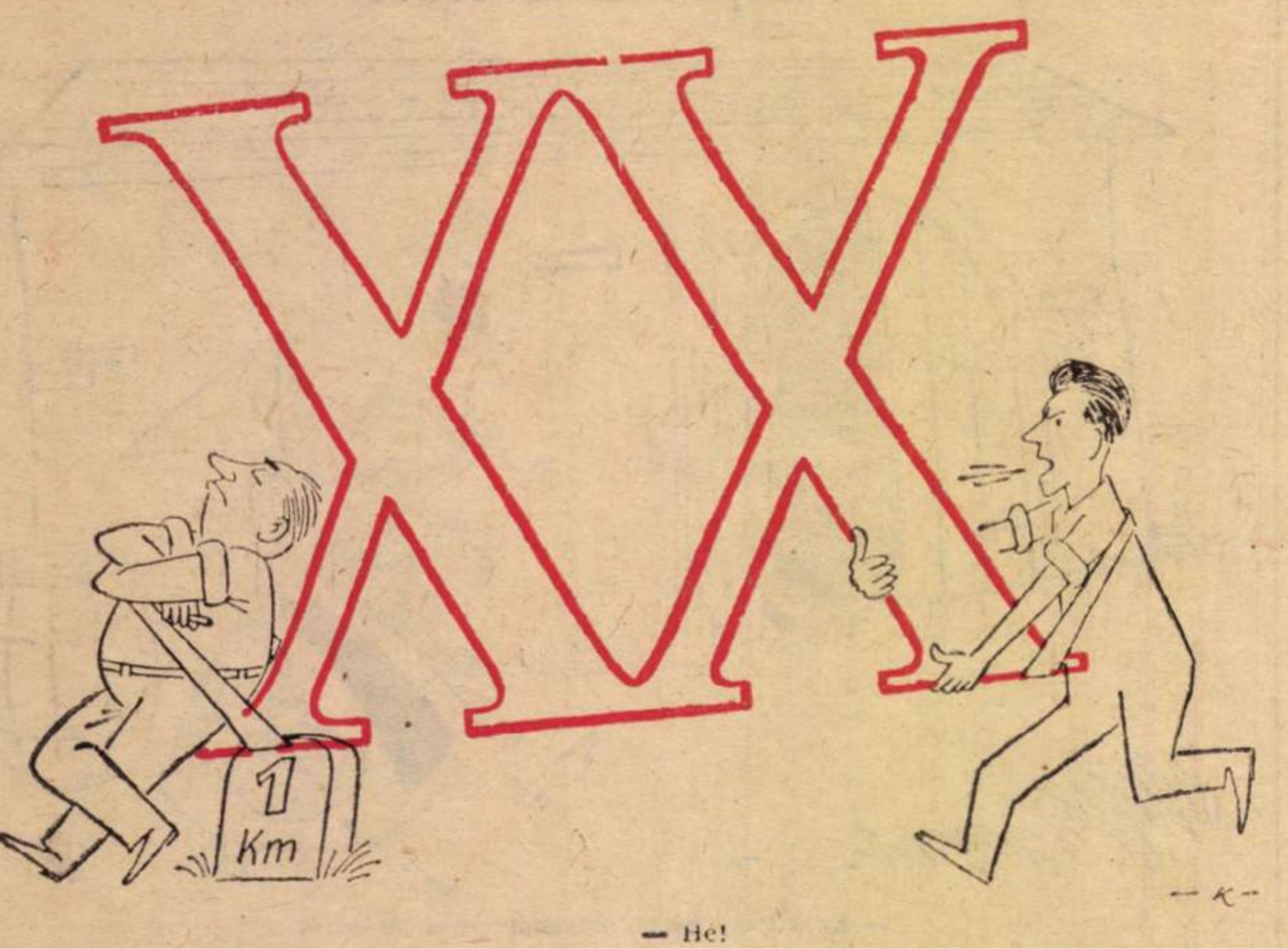

— He!

Lírai krónika

ELSEJE

Az ősz filmje már túlgyorsan pereg,
Ez kissé bosszantja az embert,
Máris itt van az október, pedig
Még meg se szoktam a szeptembert.

OKTÓBERI NAPSÜTÉS

Hogy elhidegült tőlünk már manap,
Ki nyáron hű barátunk volt, a Nap,
Szinte már idegen.

Bizony, a Nap karrierista csak,
A tömegektől kissé elszakadt
S ragyog fenn hidegen.

EGY FIÚ ÉS EGY LÁNY A MARGITSZIGETEN

„Szeszélyes vagy és mindig ideges..."
„Ne kiabálj, mindenki ideles!"

„Durva pokróc vagy, a modorod érdes..."
„Te meg házsártos és a szíved kérges!"

„Meg fogsz majd únni, tudom már előre..."
„Miért veszekszel velem nyakra-főre?"

„Az egész belsőm úgy forr, mint a katlan..."
„Az élet veled már kibírhatatlan!"

... Tekintetemet félreterelem.
Frigylem őket. Hisz' ez szerelem!

Gergely Miklós

Ki nyitotta ki az ajtót?

Dickens híres regénye, a Twist Olivér új kiadásában — Új Magyar Könyvkiadó — érdekes rejtély mered az olvasó elé. A XXIII. fejezetben, a 222. oldalon a következőt olvashatjuk:

„Mr. Bumble bezárta az ajtót."

Mr. Bumble most öt oldalon keresztül enyeleg a bezárt ajtó mögött, a 227. oldalon viszont a következő esemény történik:

„Ajtó felől hangzó türelmetlen kopogások hallatszottak. A gondnoknő éles hangon megkérdezte, hogy ki az?

— Ha megengedi, nagyságos asszony — mondta egy összeaszott, vén nénike a dologházból, ijesztően csúf képpel, amint fejét bedugta az ajtón."

Megfejtendő: hogyan dugta be fejét a nénike — a lezárt ajtón?

Tallózó

Ábrándozás a Balatonnál

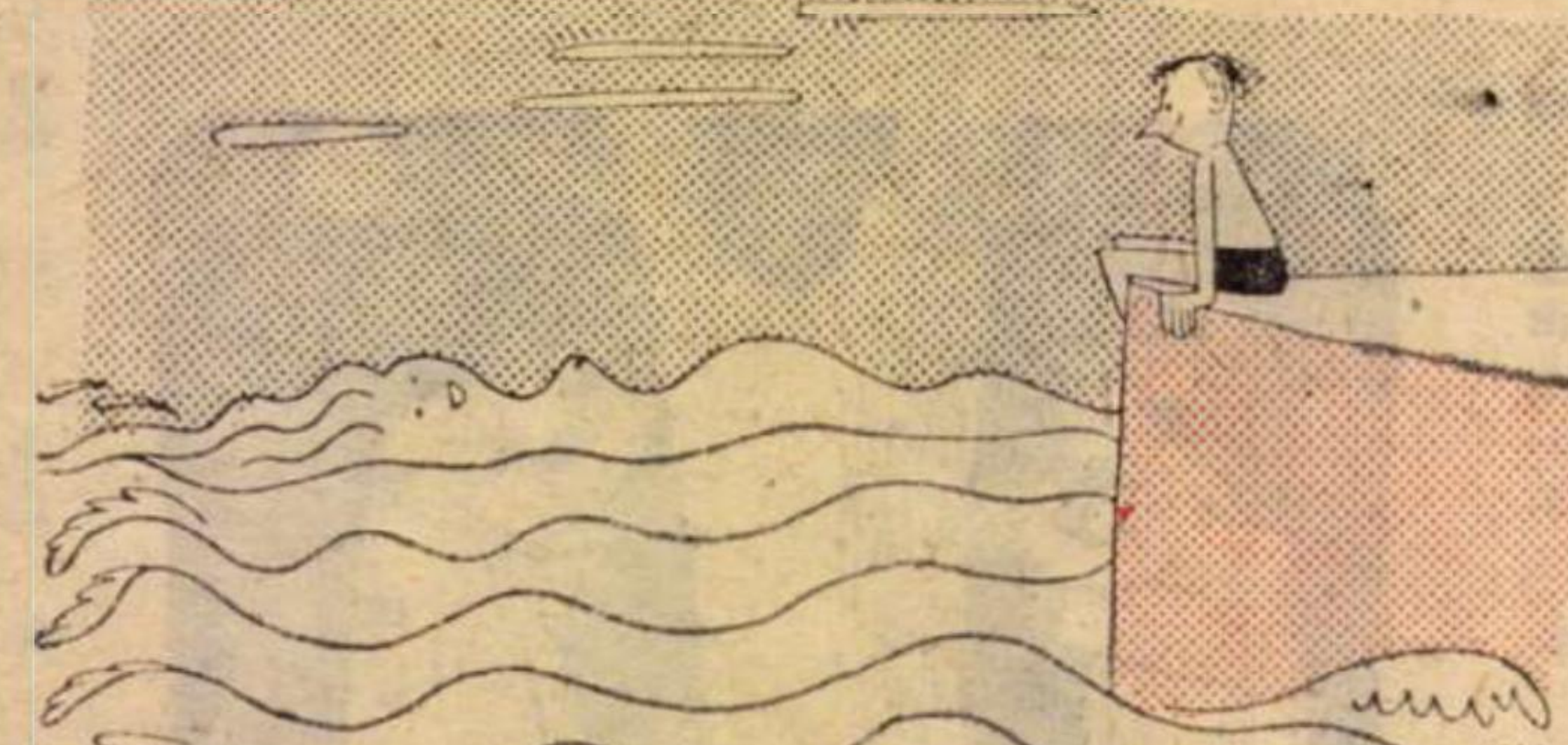

Őszi csipegetés

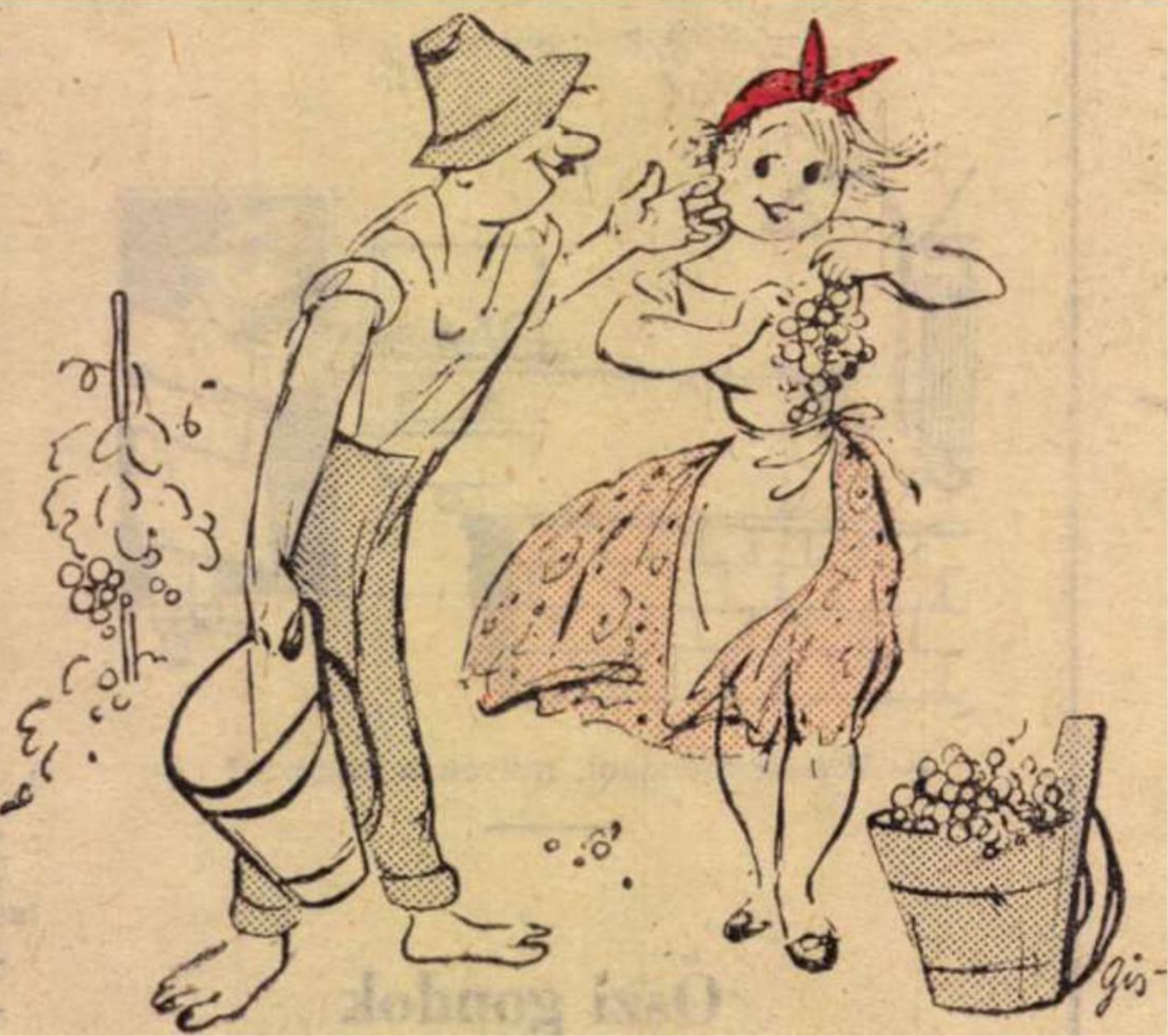

Vége a nyárnak

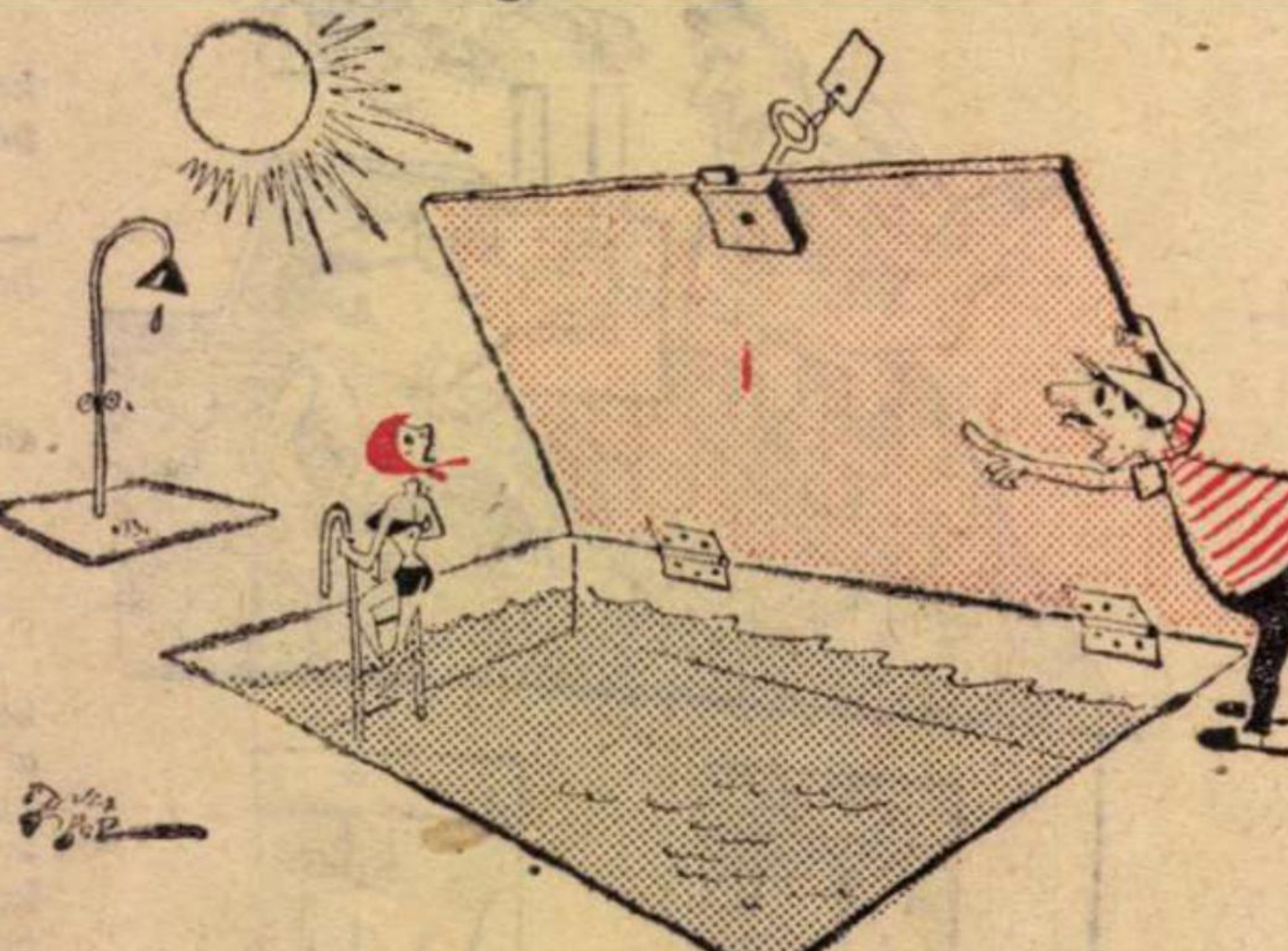

— Zárunk, kisasszony!

Relatív dolog

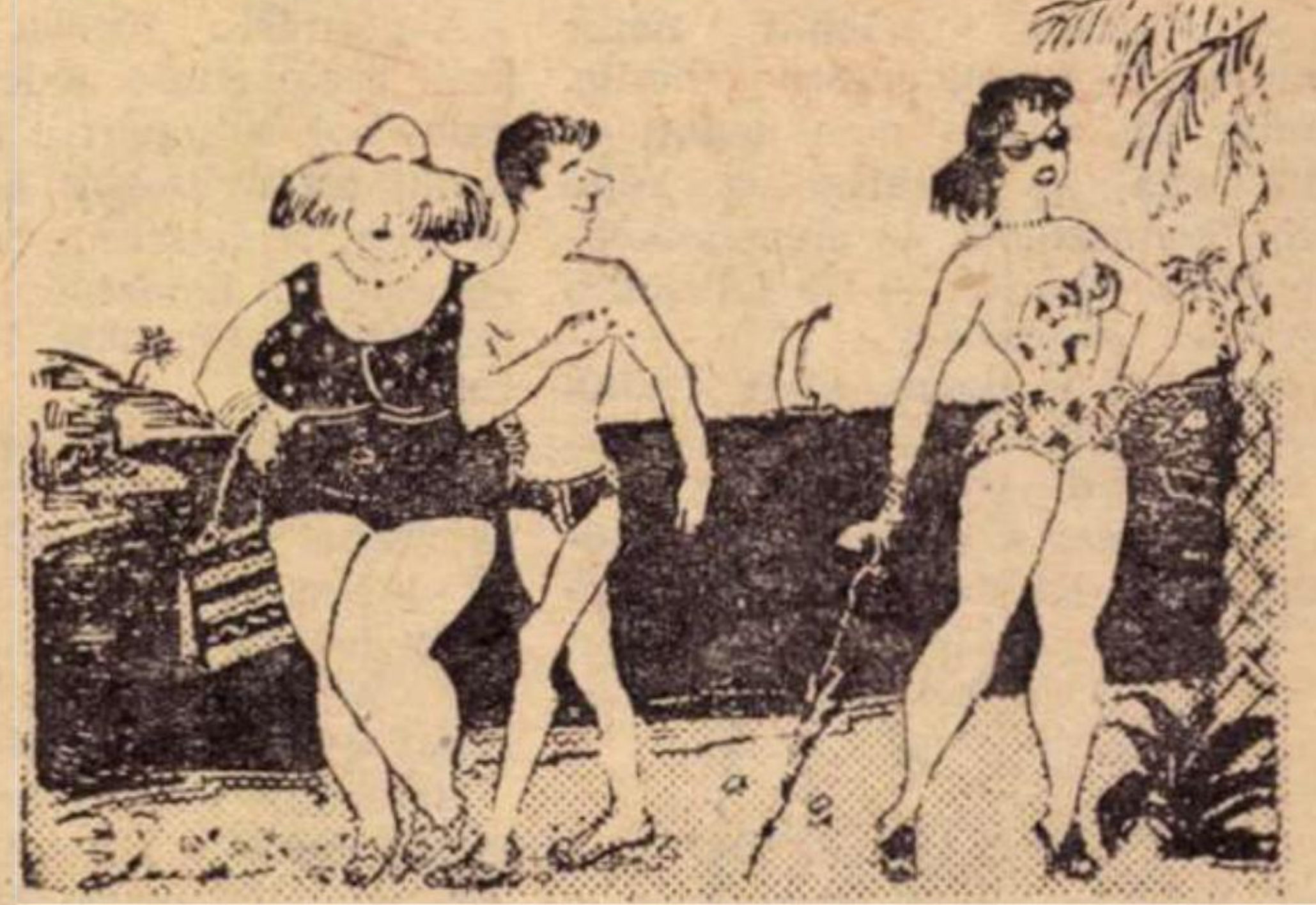

— Igazán ideális a kalapod, szívem!

(Desza Glisics rajza a belgrádi Jezsből.)

Külföldi Szemle

VESZÉLYES TALÁLMÁNY

Nemcsak a hidrogénbomba veszélyezteti az emberi társadalmat, hanem más, kisebb jeletőségű találmányok is. A „New York Herald Tribune" jelentése szerint a Los Angeles-i Bell Telefon Társaság laboratóriumában megoldották a látótelefont, amely nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy az új találmány segítségével a telefonáló felek láthatják is egymást. Aki már telefonált haza vidám kompánia kellős közepéből, hogy még tart az értekezlet, vagy aki már lemondott látogatást a nevetéstől fuldokolva súlyos betegség címén, az fel tudja fogni ennek az új találmánynak romboló hatását az emberek békés egymás mellett való élésére.

GONDOS ERKÖLCSVÉDELEM

Az „Associated Press" érdekes esetről számol be, amely azt bizonyítja, hogy Nyugat-Németországban komolyan veszik az erkölcsvédelmet. Egy Marin Baal nevű 15 éves kislány sem nézheti meg ezt a filmet, amely éppen a német fiatalkorú bűnözőkről szól, mivel ezt a filmet 16 éven aluliak nem láthatják. Főleg azért nem, mert van a filmben egy szerelmi jelenet, amely igazán nem való a fiataloknak. Marin Baal esetében sem tettek kivételt, s mentségeként azt sem fogadták el, hogy a fiatal színésznő játszotta a női szerepet a kérdéses szerelmi jelenetben.

VEZETŐK, EGYETEK KEVESEBBET!

Dr. Paul Dudley White, Eisenhower háziorvosa, aki jelenleg Stockholmban tartózkodik, kijelentette, hogy a világ gazdasági, politikai és katonai vezetői között azért olyan gyakori a szívbaj, mert az illető jeles férfiak többet esznek a kelleténél. Igaz, hogy ezzel szemben a hiányos táplálkozással kapcsolatos betegségek kevésbé pusztítanak közöttük.

EGY NŐ, AKINEK MULTJA VAN

A „Sunday Express" majdnem egy teljes lepedő-oldalt szentel annak a problémának, hogy egy nő elmondjon-e mindent vőlegényének, joga van-e eltitkolni múltjának sötét foltjait. Arról van ugyanis szó, hogy a szóbanforgó nőnek az egyik nagyanyja néger volt, s noha a nő szőke, kékszemű, tipikusan angolszász külsejű, de mégis... a vőlegény előkelő vidéki családból származik, s mi lesz, ha egy szép napon a szörnyű titok kiderül... A lap szerint a nőnek színt kell vallania, legyen ez a szín akármilyen fekete is, s igyekezzék férjhezmenni kevésbé előkelő és kevésbé vidéki család sarjához.

Eszünkbejut erről az az angol biológus, akinek felesége olyan előkelő családból származik, hogy sokáig nem merte elárulni neki, hogy ősei között egyszerű egysejtűek is voltak.

ÉSSZERŰ SZOBAKÖZI KÖZLEKEDÉS

Mint a bécsi „Wochenpost" írja, egy koppenhágai cég az irodai szobák közötti közlekedés ésszerűsítésével az elmúlt két esztendőben 300 munkanapot takarított meg. A cég irodái egy 85 méter hosszú folyosóról nyílnak. Az említett ésszerűsítés abban áll, hogy az alkalmazottak gumikerekű rolival keresik fel a távolabbi szobákat. Valamennyi roli kormánya mellett aktatartó berendezés van. Kiszámították, hogy az egész folyosót rolival harmadannyi idő alatt lehet végigjárni, mint gyalog. Az igazgató is rolin jár, de az igazgatói roli krómozott díszekkel van ellátva a vezetői tekintély érdekében.

Ember és a természet

Százhuszas tempó

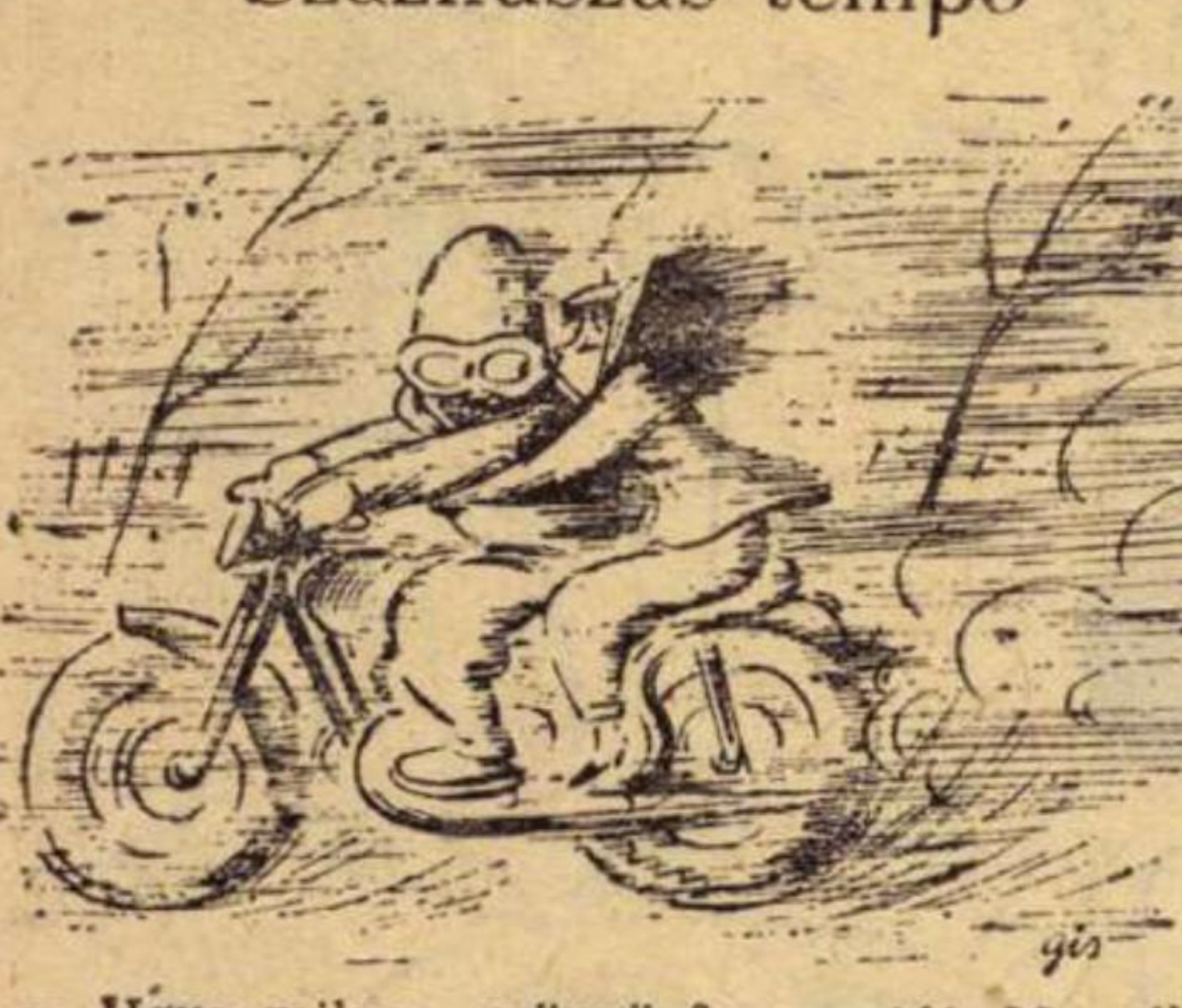

— Ugye milyen gyönyörű ez a táj, Mancika?!

Micsurinista

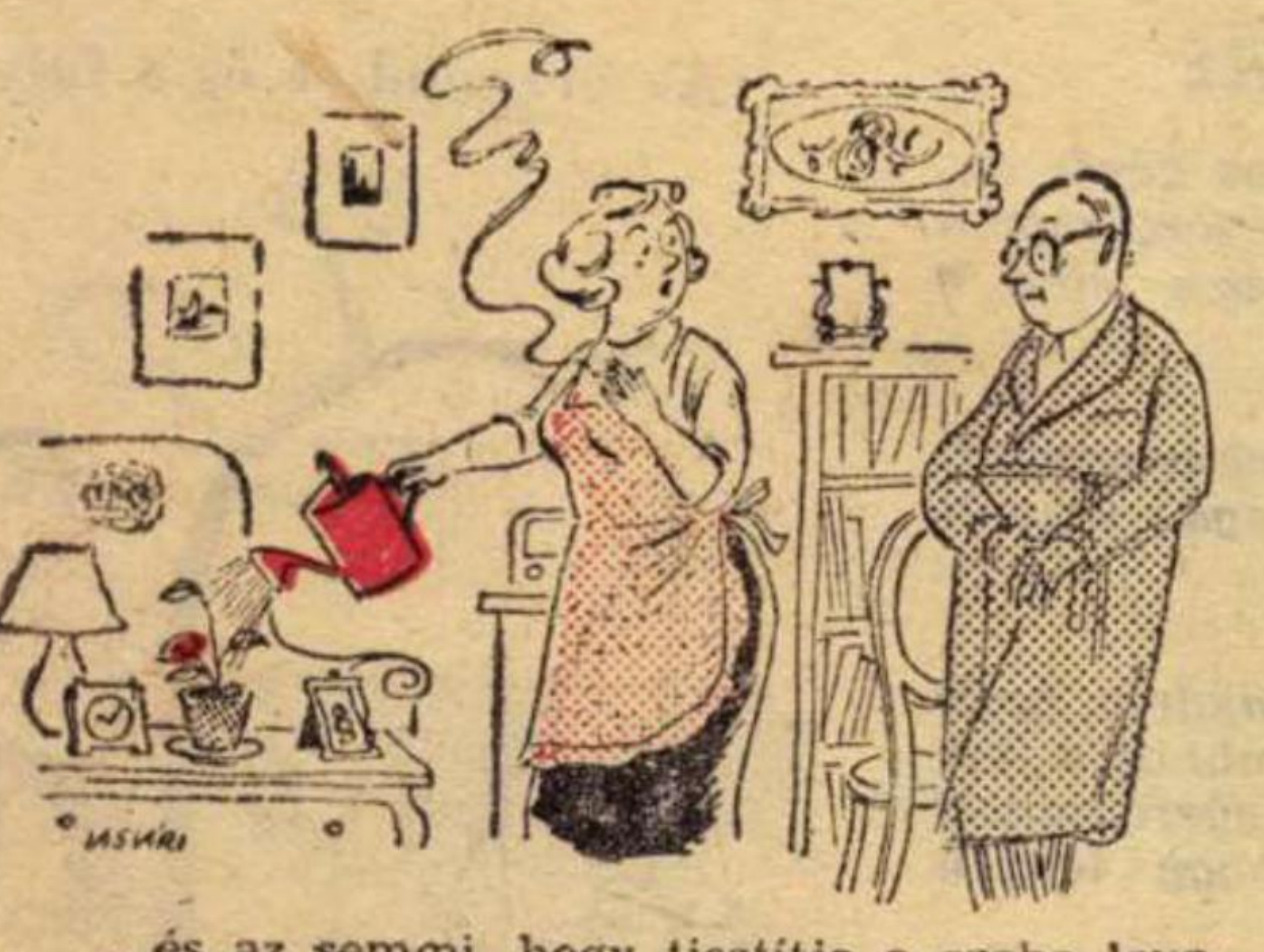

...és az semmi, hogy tisztítja a szoba levegőjét?...

A múzeumban

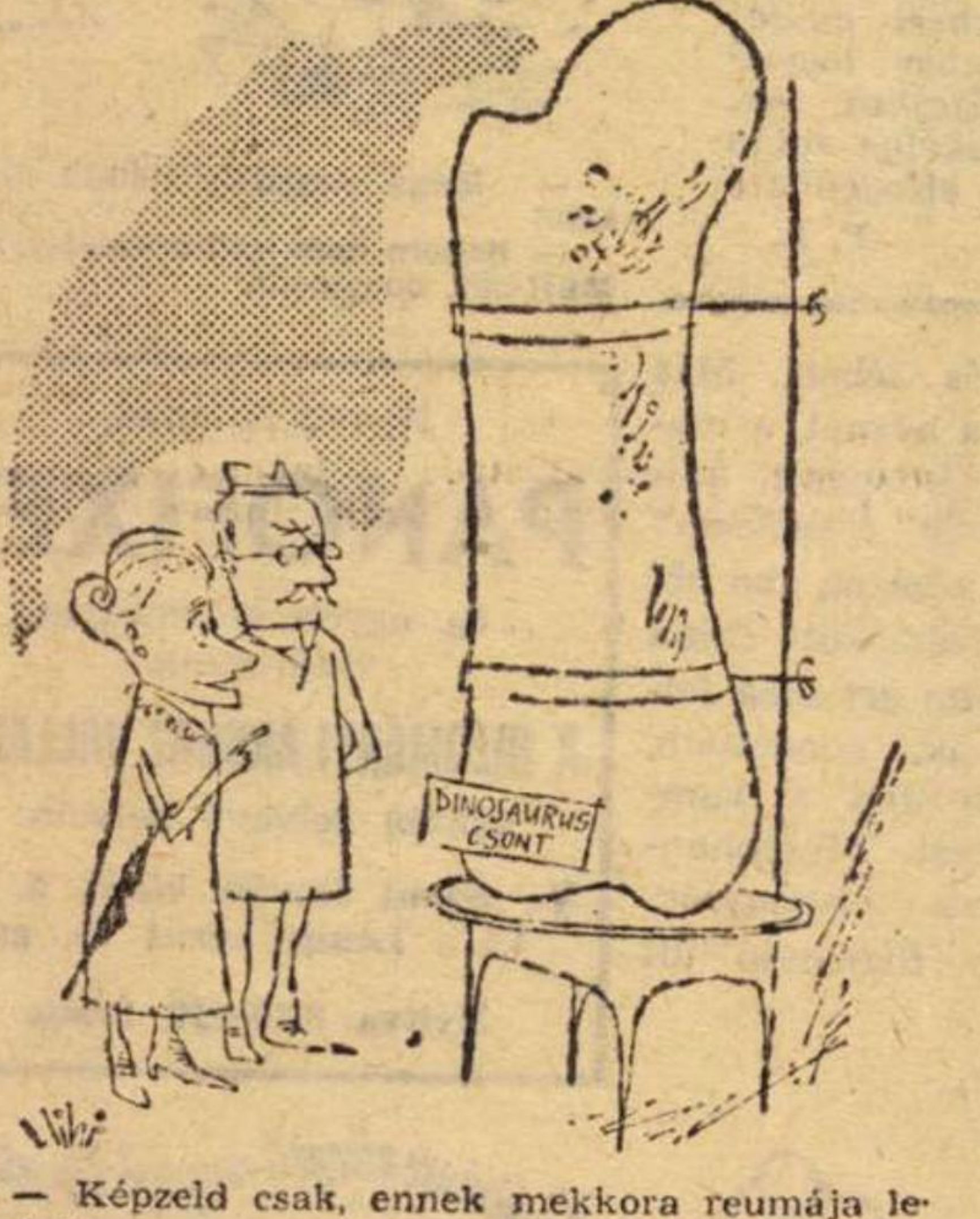

— Képzeld csak, ennek mekkora reumája lehetett..

Zeng az ég

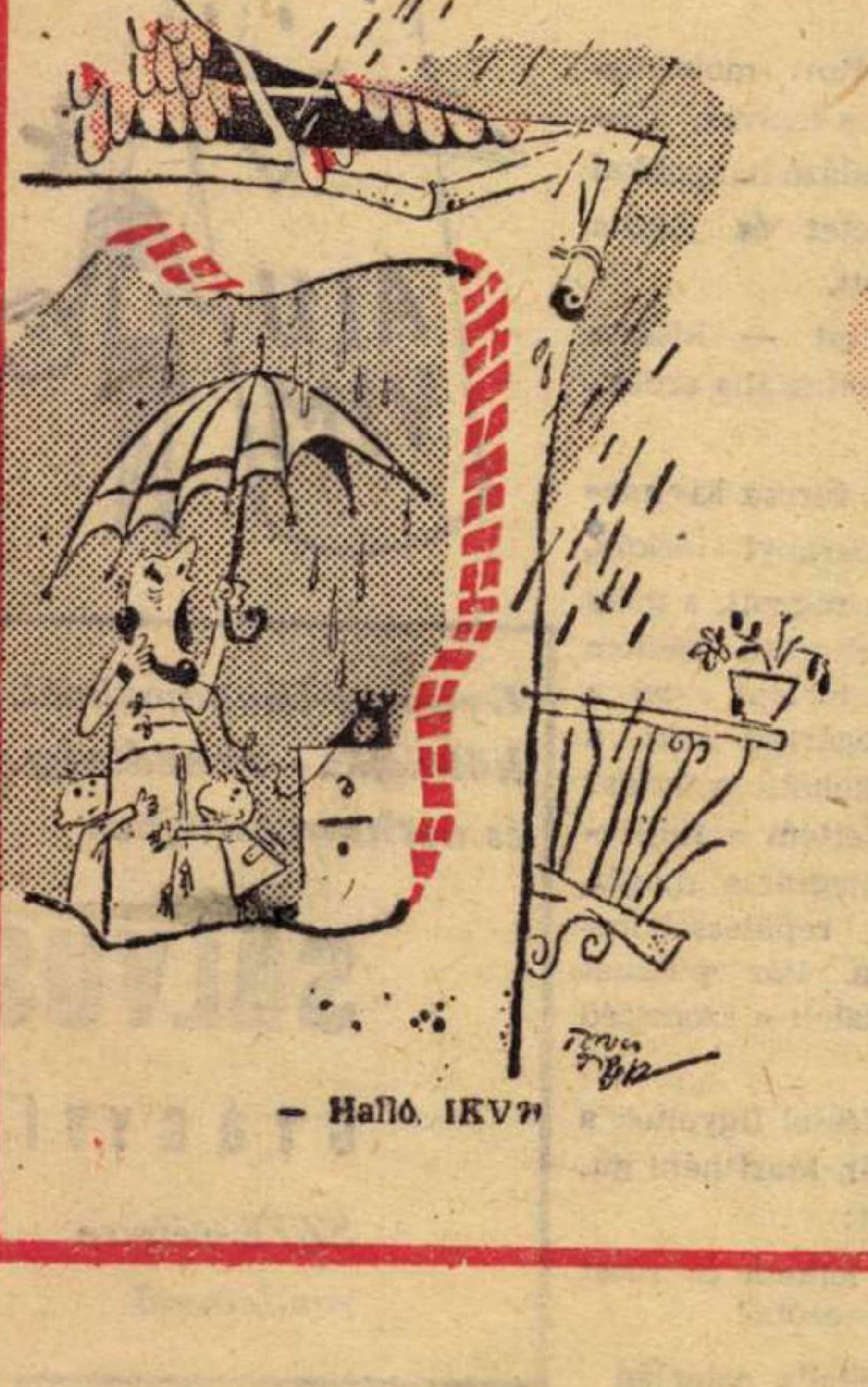

— Halló, IKV?!

Pesti reggel

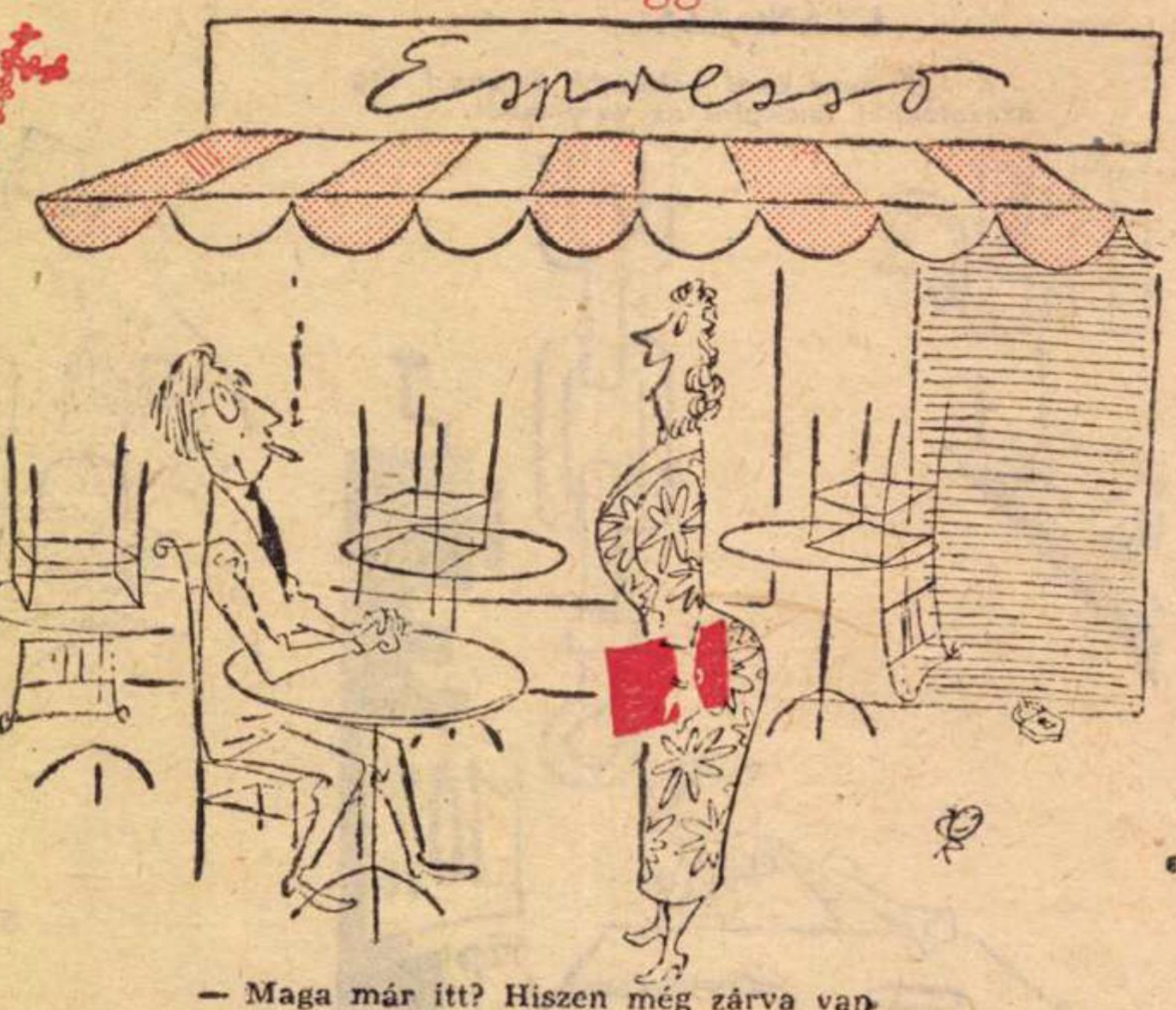

— Maga már itt? Hiszen még zárva van.
— Imádom a természetet!

Fenyegetés

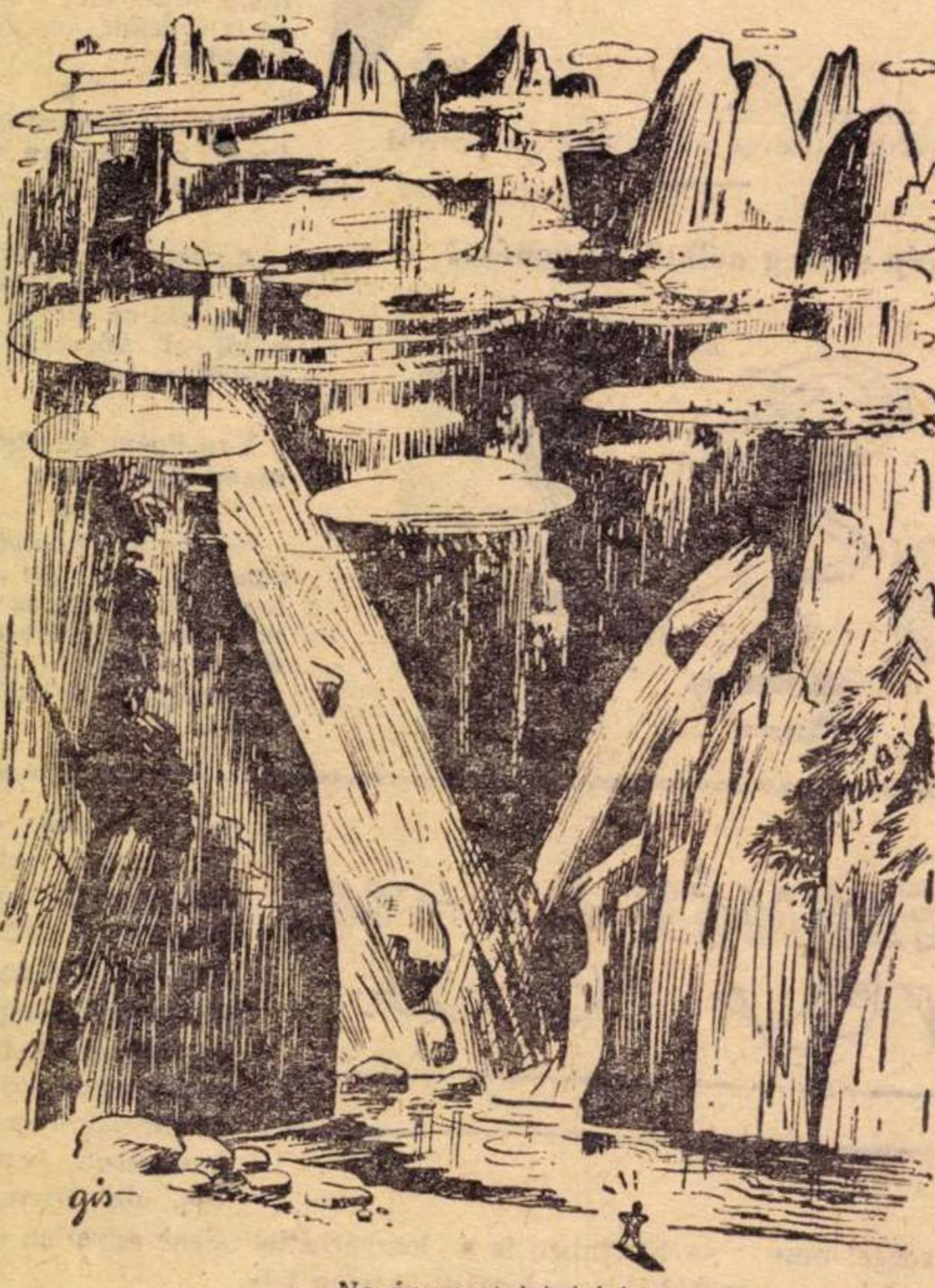

— Na én most leigázlak!

Örök nyár

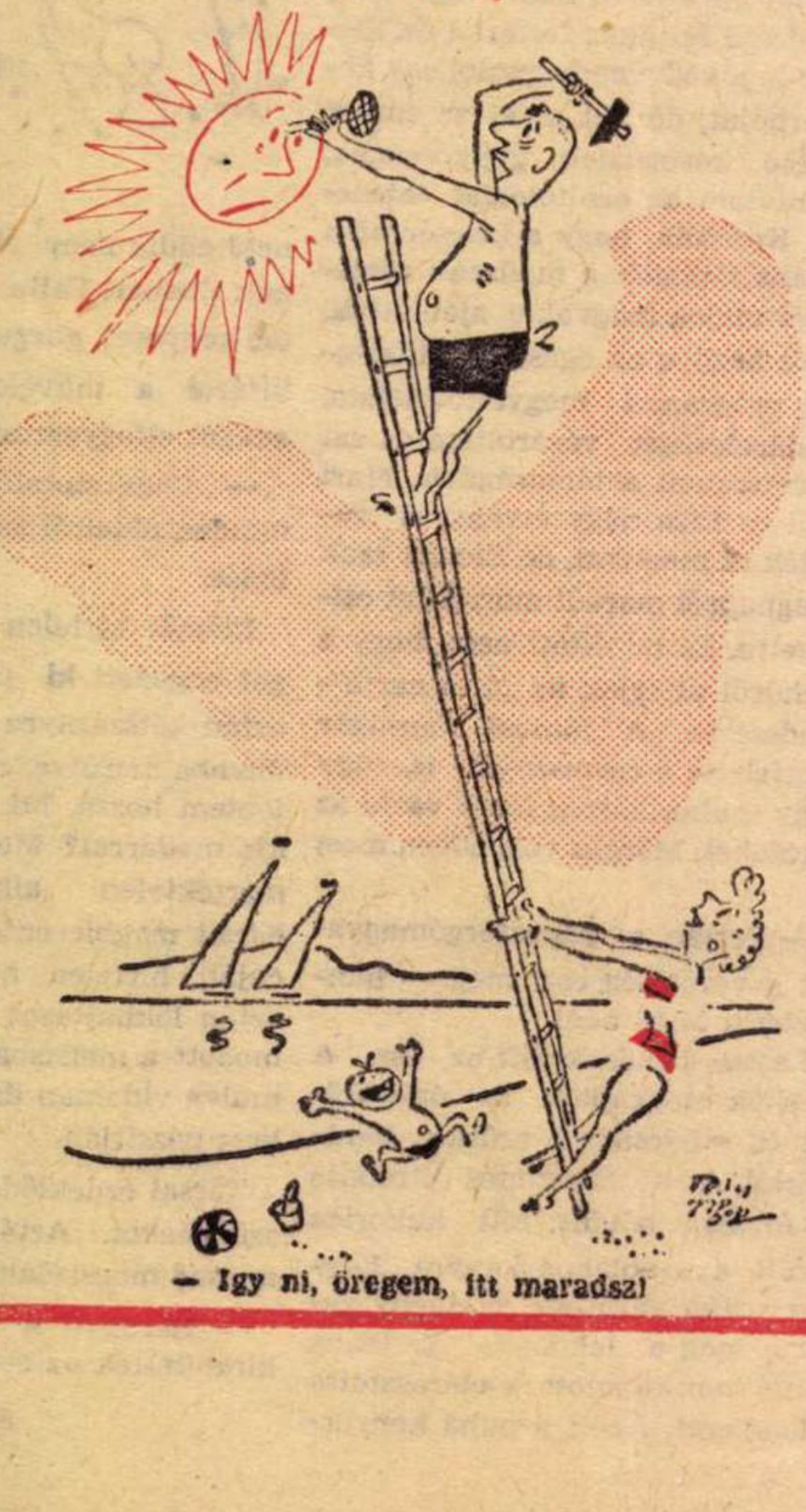

— Igy ni, öregem, itt maradsz!

Apuka oktat

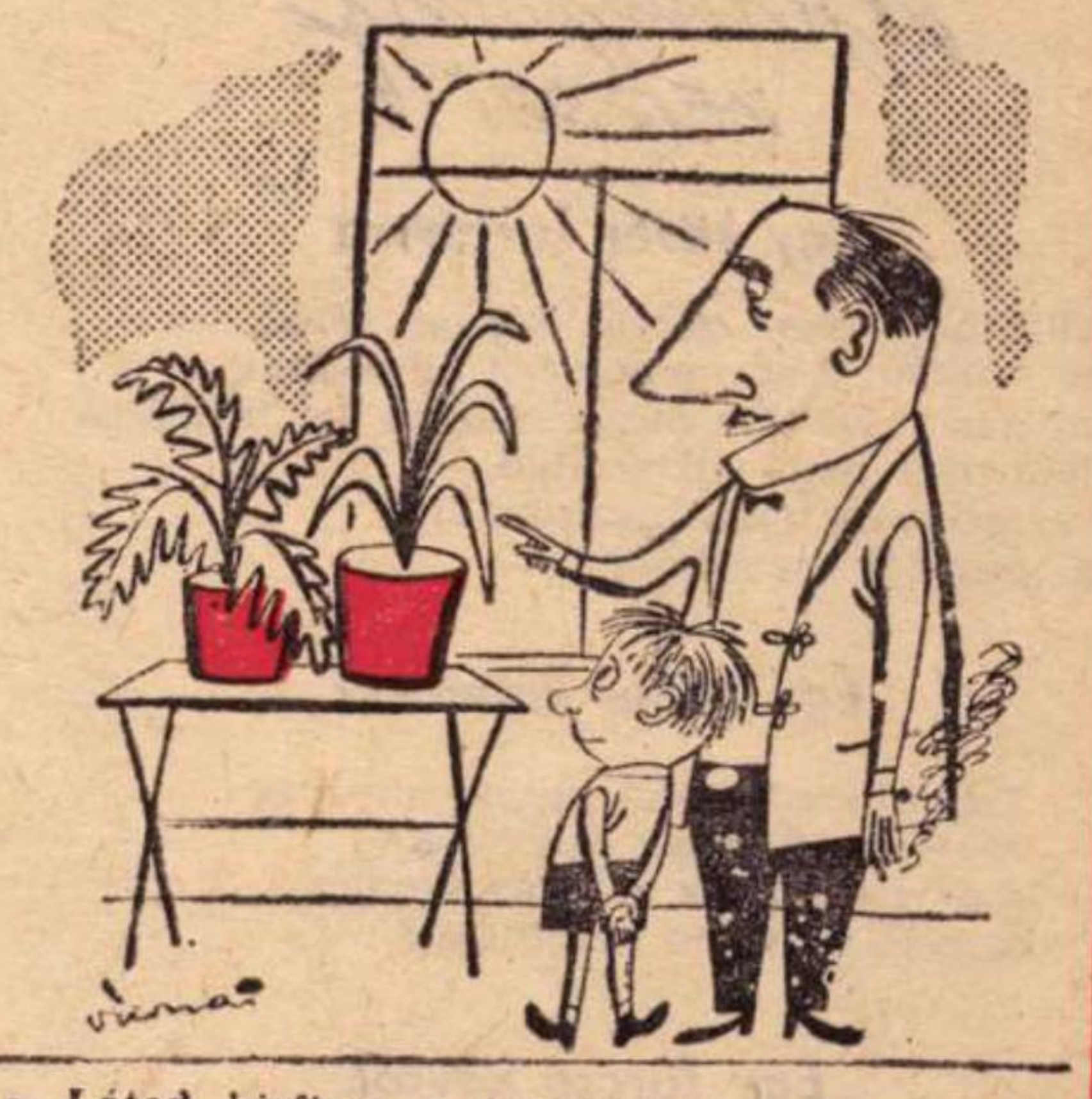

— Látod, kisfiam, a dzsungel pont ilyen, csak sokkal nagyobb...

Nézet dolga

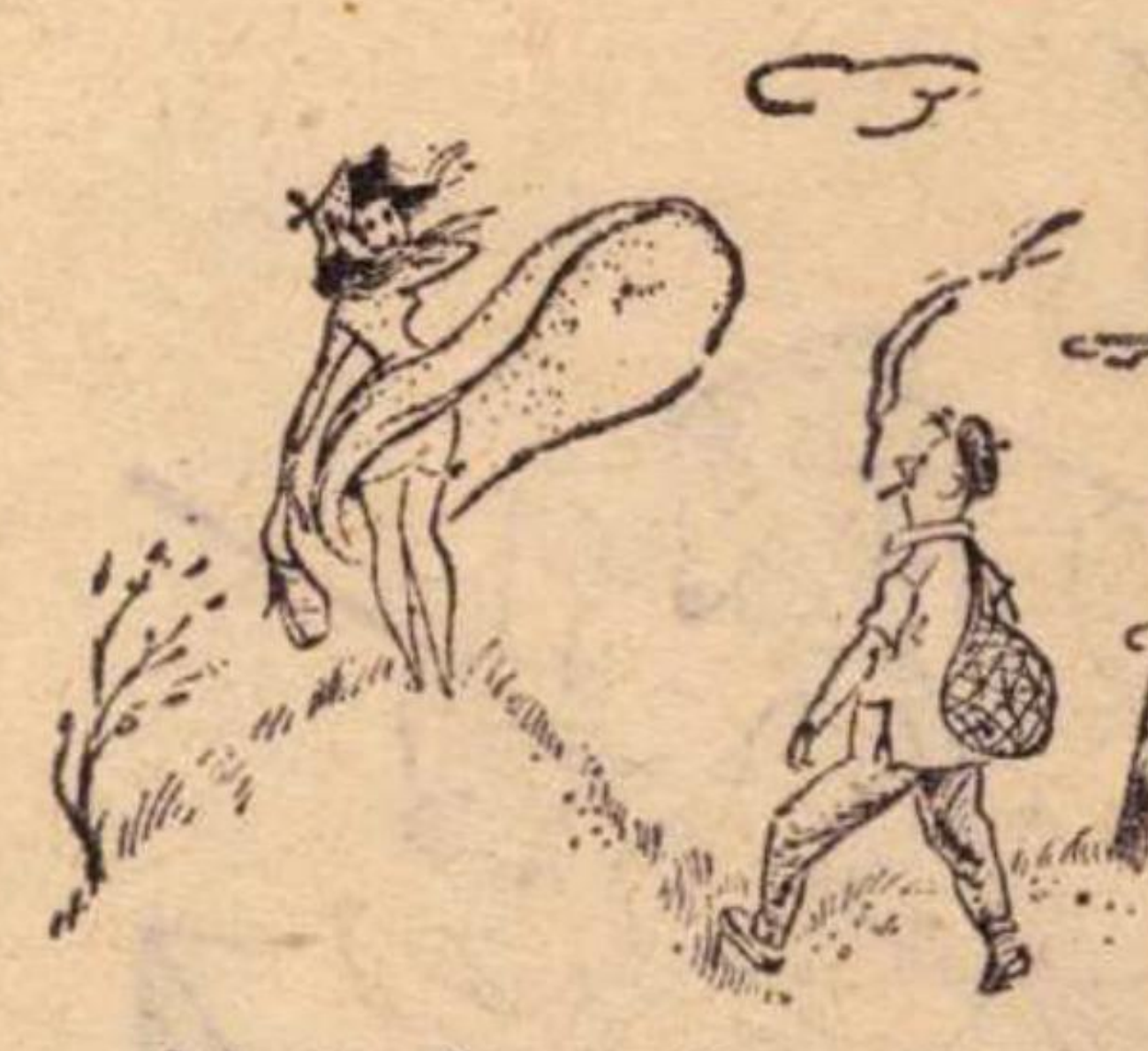

— Juj, de rémes szél van itt, Jancsi!
— Nem is olyan rémes...

Végre együtt!

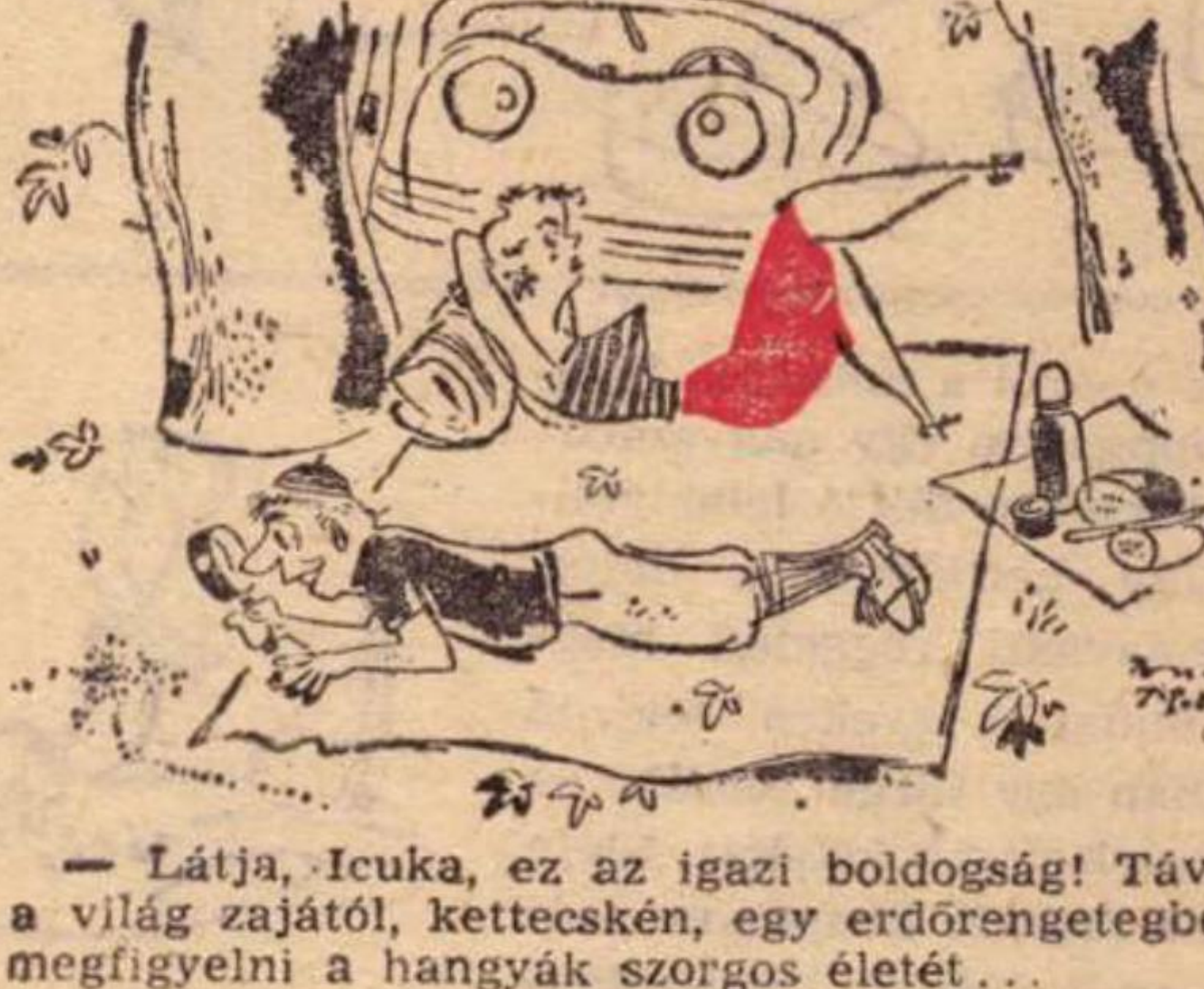

— Látja, Icuka, ez az igazi boldogság! Távol a világ zajától, kettecskén, egy erdőrengetegben megfigyelni a hangyák szorgos életét...

Kép szöveg nélkül

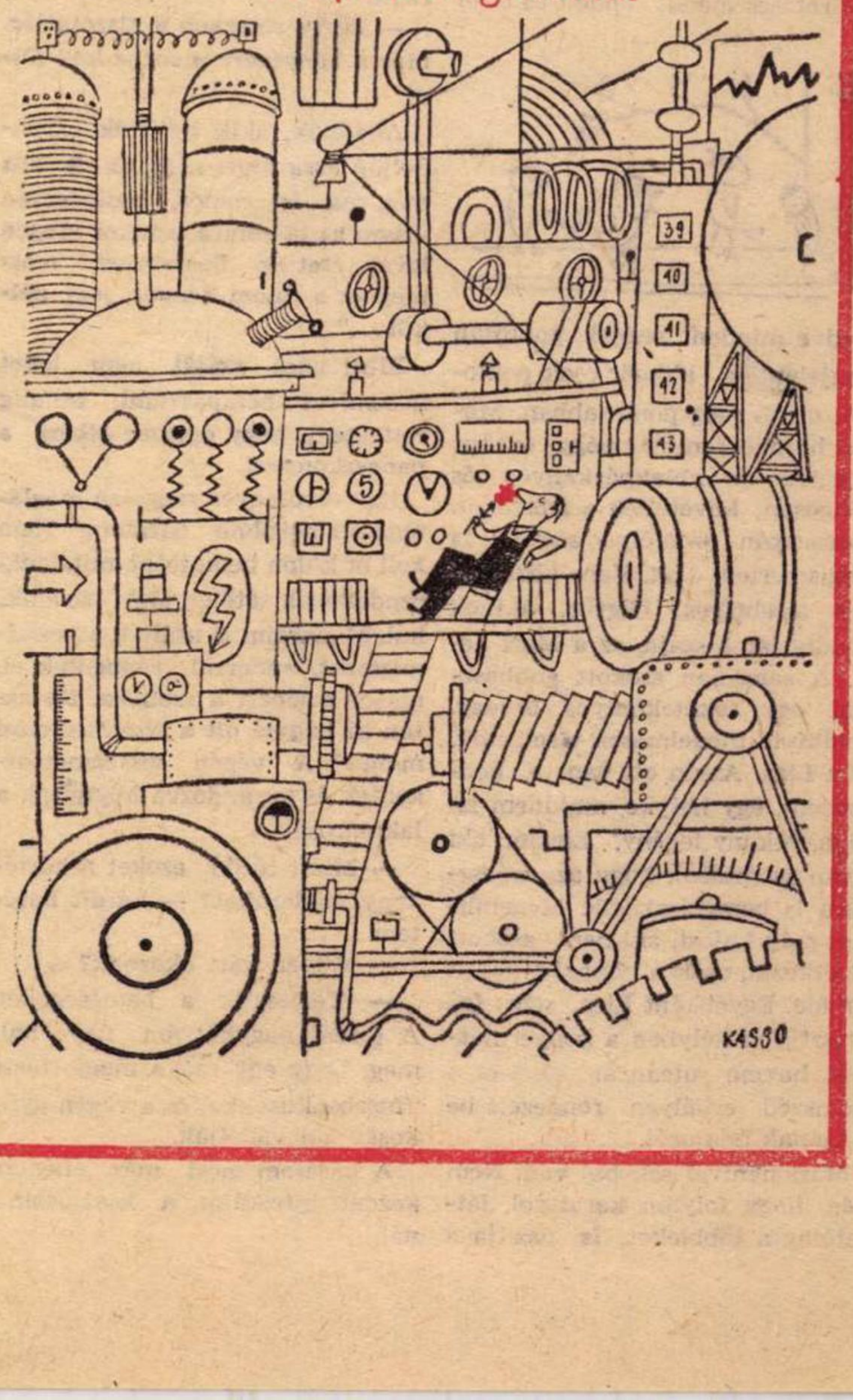

Berda József VERSEI

Egy kövér kartársra

Nélkülözhető inget-gatyát kértem tőled,
mikor minden fehérneműmből kiraboltak.
Ott álltam majdnem meztelenül és segítségkérő
levelem meg nem válaszoltad. —
Hát ugasd meg télen meztelenül
a Margithíd felett a holdat!

Egy kóbor kutyához

Te kóborgó, kuka kutya, hát már
te se érzed, hogy szeretlek?
hogy én vagyok a te nyelveden
beszélő egyetlen „eretnek"?

Egy furcsa névről

Bús János cipészmester! hogy mersz ily
csúfságos névvel létezni még?
Vidám Jánosra változtasd neved: így
tán kiderül feletted az ég!

Uborkaszezon

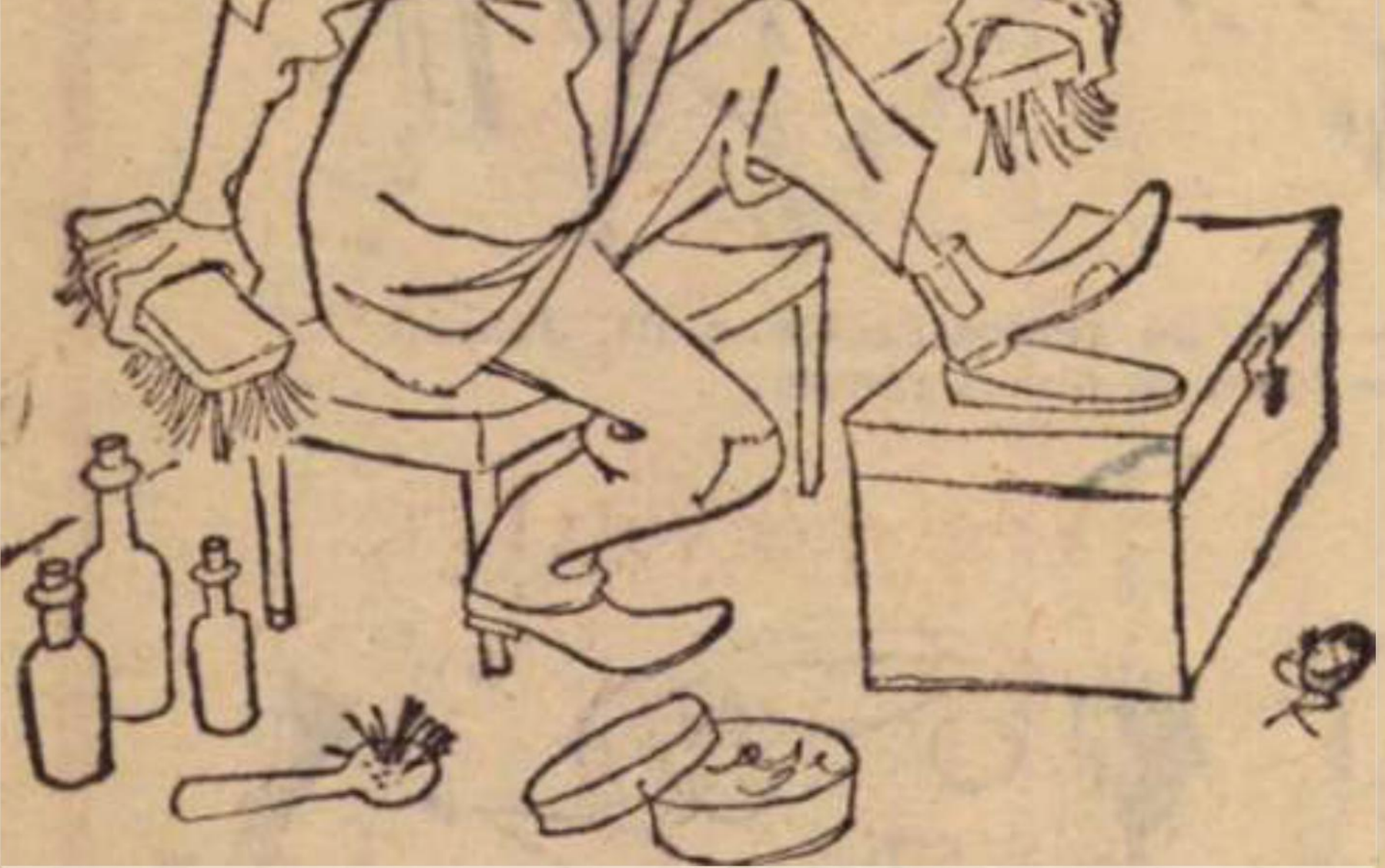

AKI AZT HISZI, HOGY ÓZDOT UTÁNOZZA

A 110 éves ózdi kohászat dolgozói 110 százalékkal ünneplik az évfordulót.

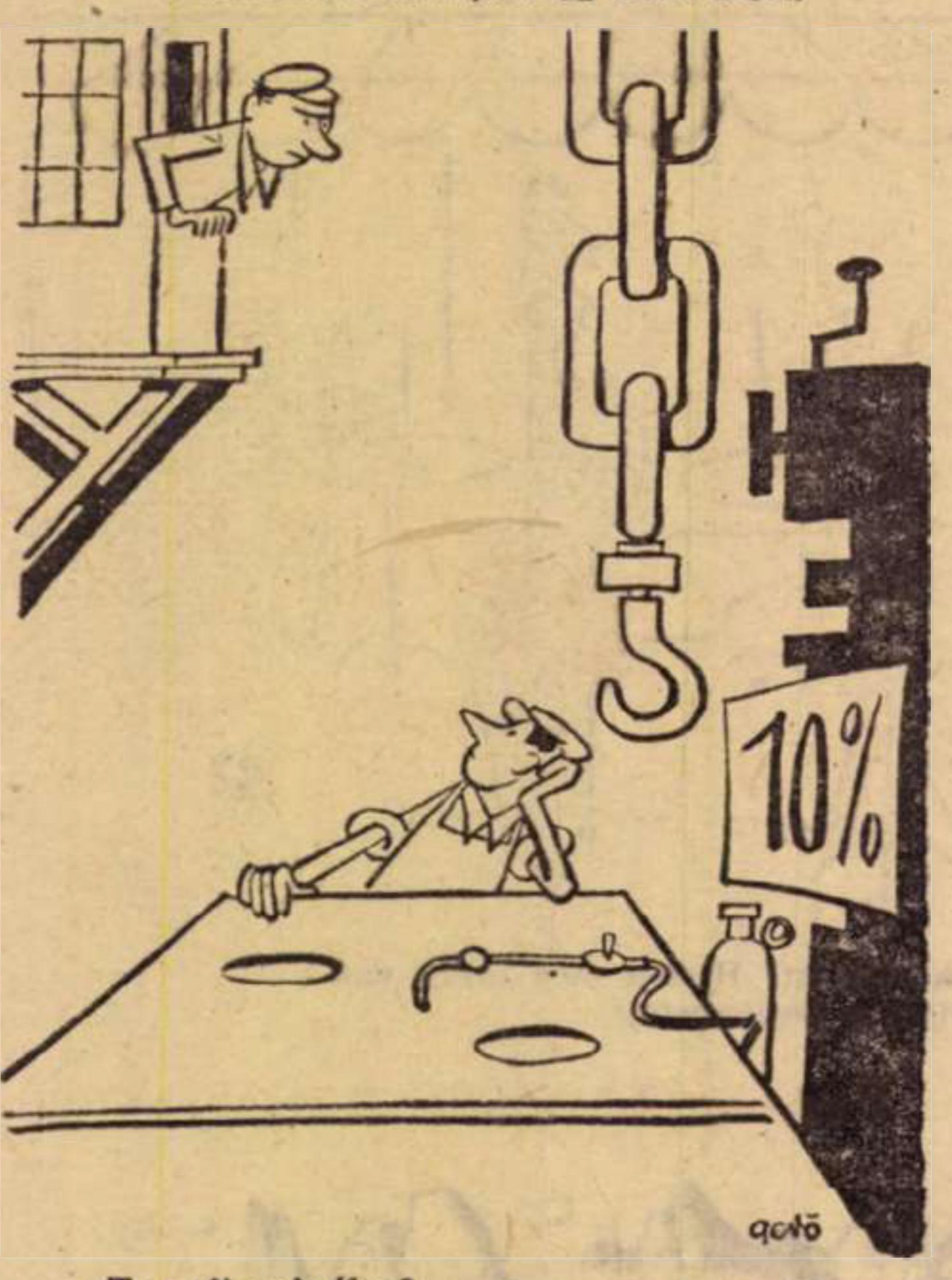

— Te mit csinálsz?
— Gyárunk tízéves fennállását ünneplem!

Kép szöveg nélkül — zenével

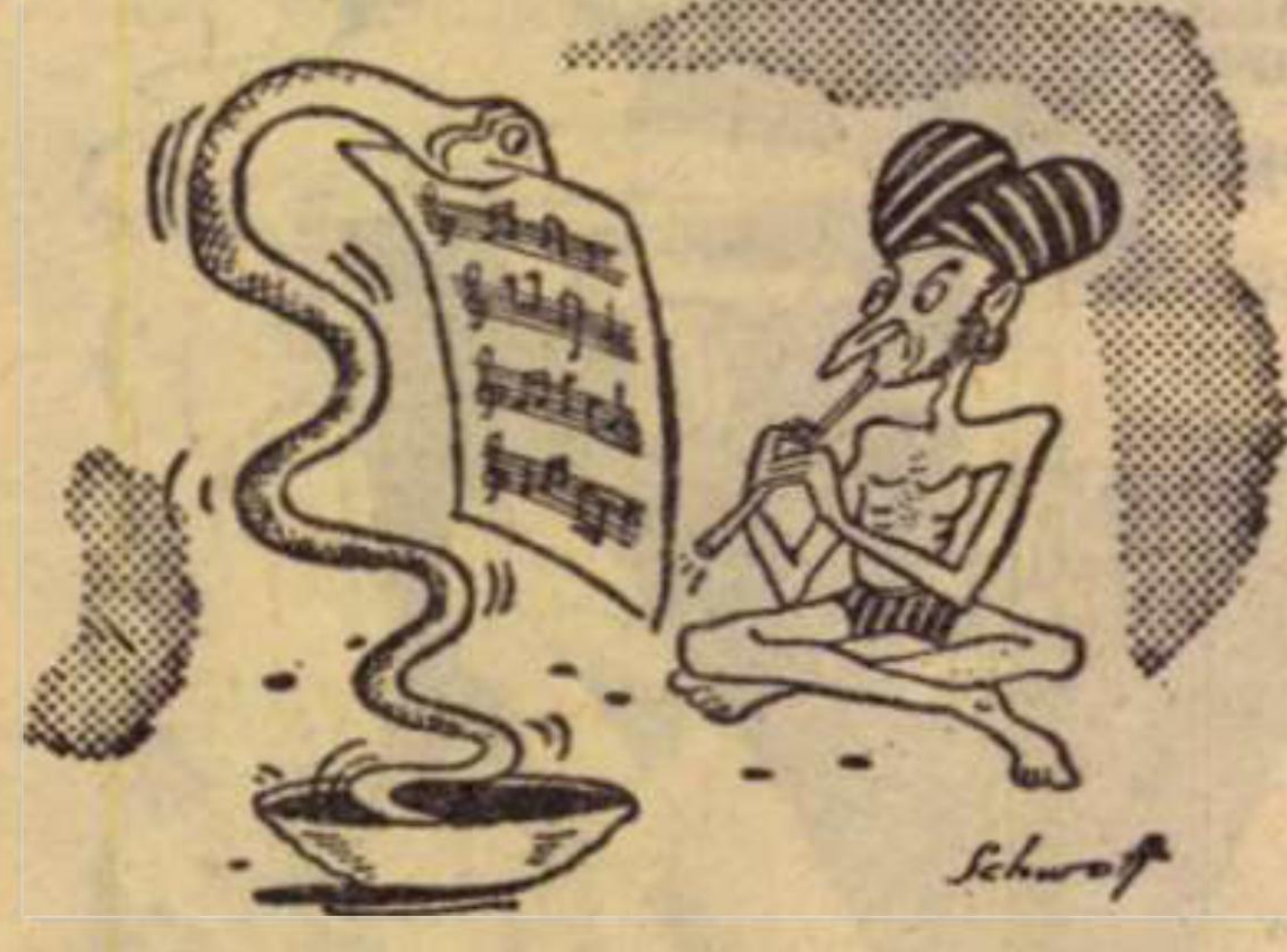

Illusztrált szólásmondás

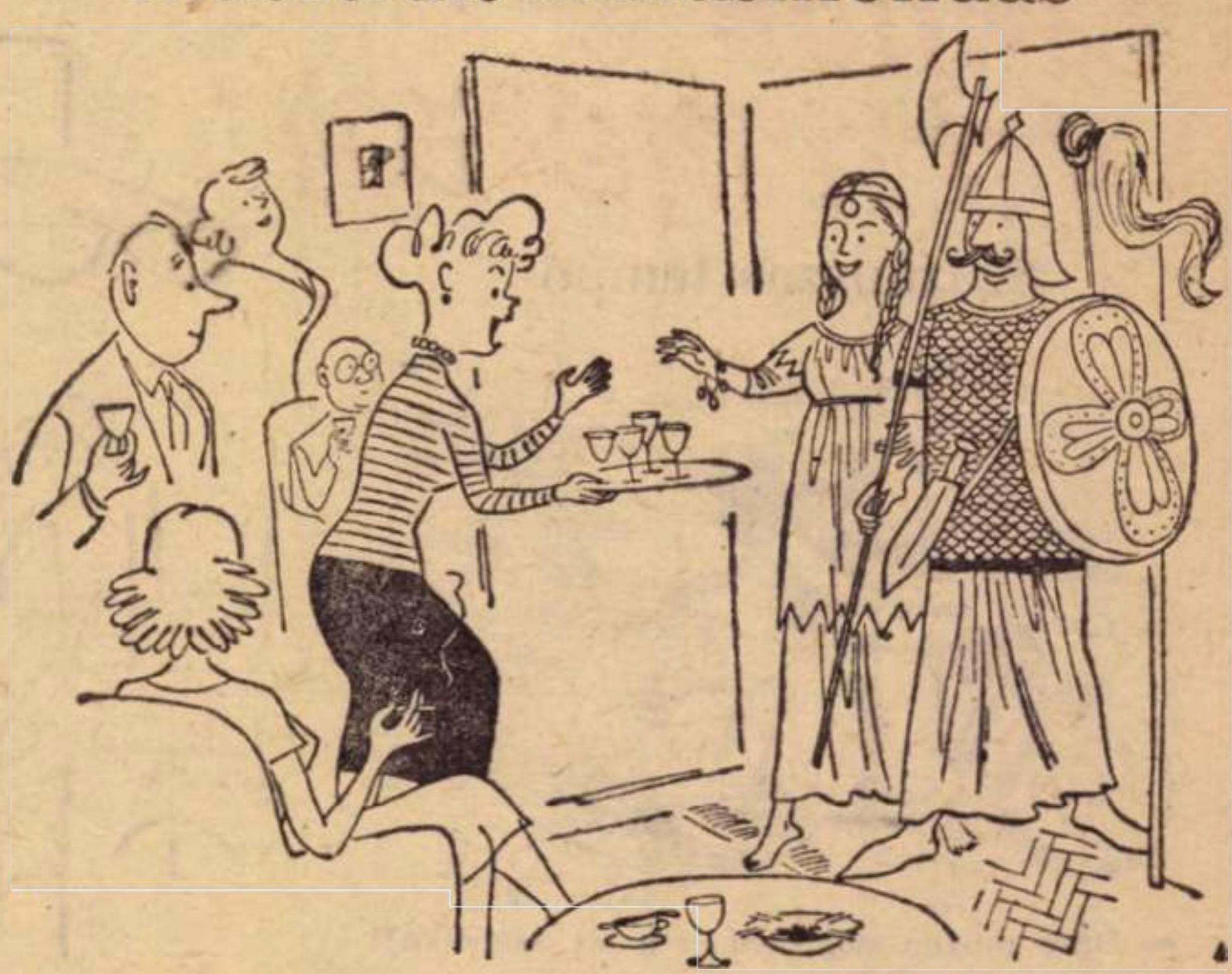

— Ezer éve nem láttunk titeket...

MINDENFÉLE

Túl azon az izgalmas kérdésen, hogy van-e élet a Marson, engem az is érdekel, hogy lesz-e élet a Földön.

★

Aki más helyett is akar gondolkozni, az gyakran maga helyett sem tud.

★

A zsarnok, aki azt akarja, hogy szeressék, hasonlatos ahhoz a férfihoz, aki az általa megerőszakolt nőtől azt követeli, hogy legyen szerelmes belé.

★

Van ilyen közéleti helyzet is: csend előtti vihar.

★

Néha olyan képtelenségek hangzanak el különféle emberi gyülekezeteken, hogy az ember legszívesebben az opera-műfajhoz fordulna segítségért. Énekelve talán sok minden jobban elfogadható lenne. **F. L.**

Az öregember és a folyó

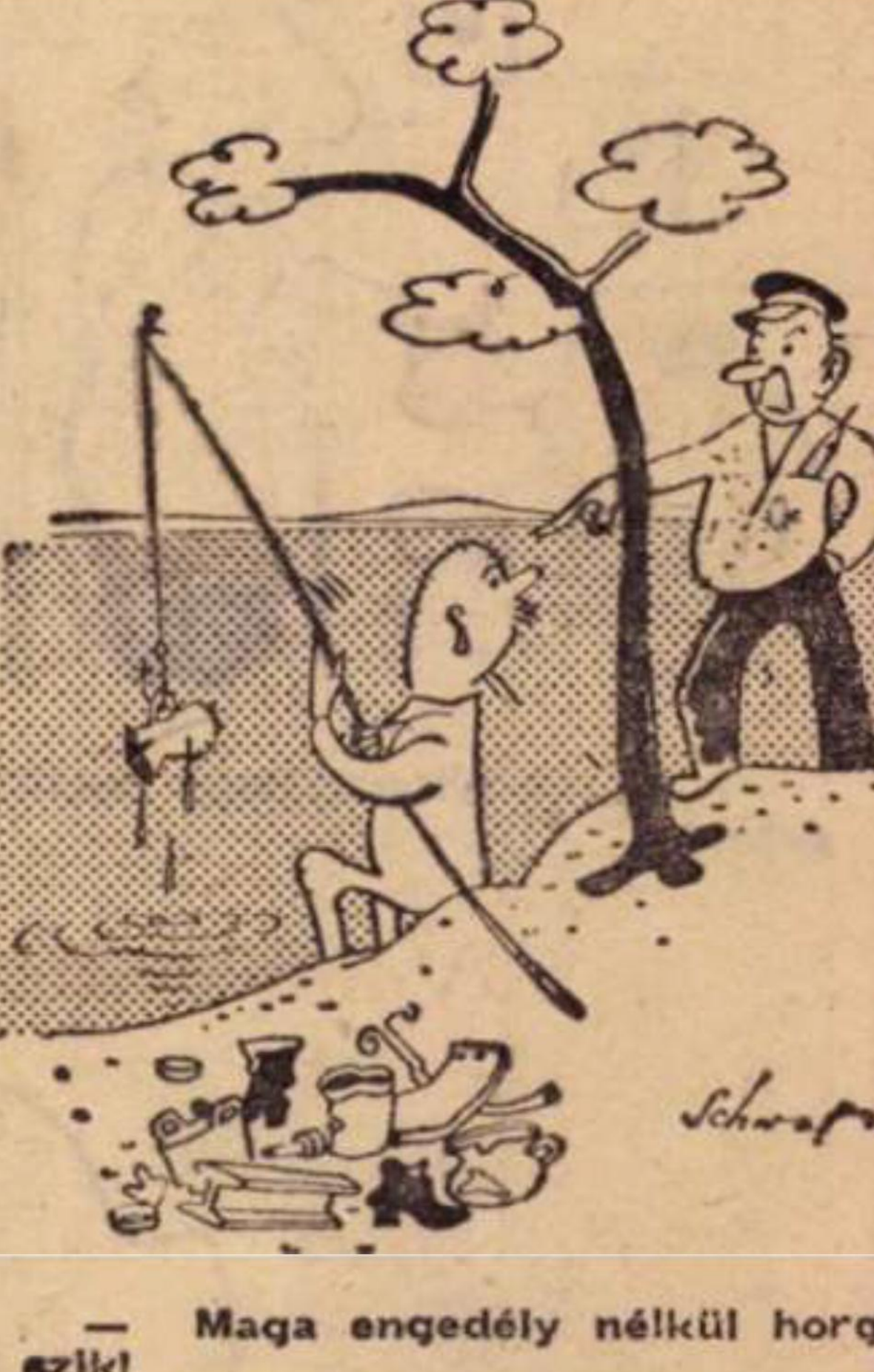

— Maga engedély nélkül horgászik!
— Nekem nem kell engedély, én a MÉH-nek dolgozom.

ELEMÉR és a többi kosztos

Egyik napról a másikra belecsöppentem egy nagyszabású közétkeztetési akció lebonyolításába. Ugy kezdődött a dolog, hogy egy tavaszi reggelen megjelent a budai hegyekre tekintő ablakomban egy fürge veréb és éktelen csivitelésbe kezdett. Eléje tálaltam a reggeli kenyér maradványait, amit jóízűen majszolgatott. Másnap meghívta a barátait és a rokonait, az egész társaság előfizetéses menűt rendelt és ettől kezdve minden reggel pontosan megjelentek. Először csak pontosan, aztán még pontosabban. Májusi hajnalokon már négy órakor tipegtek az ablakpárkányon és hangosan követelték a früstököt. Lassacskán személy szerint is megismertem őket. Van közöttük egy terebélyes, bögyös, akinek mindig jár a szája, az a Mari néni. A sarokban szokott gubbasztani egy feketekontyos özvegy, rendkívül illedelmesen viselkedik, az a Liza. Aztán ott van a kedvencem, egy hetyke, majdnem izgága, vékony legény, Elemér, aki olyan szemtelen, hogy az íróasztalra is bemerészkedik. Megemlítem még Lajost, aki nem szokott itt étkezni, csak a társaság miatt jár ide. Egyébként Liza sem fogyasztja el helyben a kenyérmorzsát, hanem „utcán át" viszi és a szomszéd erkélyen rendezett be magának falatozót.

Mari nénivel sok baj van. Nem elég, hogy folyton karattyol, láthatólag a többieket is uszítja a koszt ellen. Már kora reggel murizik:

— Egyre rosszabb a kiszolgálás. Már a kenyérért is sorba kell állni.

Akadnak, akik csitítják. „Gondoljon arra Mari néni, ez a ház még ma is romos, emlékezzen vissza az ostromra, amikor idegen lovak etettek bennünket, most meg ez a finom kenyér, jegy nélkül..."

Mari néni száját nem lehet ilyesmivel betapasztani. Mindig rettegtem, hogy egyszer elkéri a panaszkönyvet.

Egy verőfényes reggelen meglátogatott borulátó barátom. Nem kell őt külön bemutatni, mindenki rendelkezik sötéten látó barátokkal. Madaraim is utálják a pesszimizmust, undorral röppentek el, ahogy belépett a szobába. De aztán ki hagyja ott a közétkeztetési menűt? A végén visszamerészkedtek és ugrándozva folytatták a lakmározást.

— Miért tűröd ezeket a kártékony madarakat? — károlt barátom.

— Milyen kárt okoznak?

— Terjesztik a betegségeket. A tordai nagybátyám úgy halt meg, hogy egy csóka megfertőzte tífuszbacilusokkal és a végén gyilkossággal vádolják.

A barátom most már ellenem kezdett intrikálni a kosztosaimnál.

— Különben is a kenyérbéllel megölöd a madarakat. Rögtön felfordulnak tőle.

Ettől megriadtam. Mari néni ugyan egyáltalán nem úgy fest, mint aki fel akar fordulni és Elemér is jókedvűen kopácsol egy kenyérhéjat, de hát azért az ember mégse keveredjen gyilkosságba. Felhívtam az ornitológiai intézetet. Közölték, hogy a kenyér nem ideális táplálék a madarak részére és olajos magvakat ajánlottak. Ettől kezdve az egész közétkeztetési programot megváltoztattam. Madáreleséget vásároltam és azt szervíroztam a társaságnak. Mari néni és Liza nagy étvággyal vetették rá magukat, de Elemér csak a tegnapról maradt morzsákat csipegette. Ez buzdított arra, hogy a menűről áttérjek az „á la carte"-rendszerre. A júniusi napsugár megérlelte a cseresznyét is, úgy hogy ezután három fogás várta az étkezőket. Morgás volt bőven most is.

— Persze, a napraforgómagvakat a vezetőség eszi meg — hangoztatta Mari néni.

Lassan beköszöntött az ősz. A fecskék megkapták az útlevelüket és elbúcsúztak szürke barátaiktól. A közétkeztetés étrendje új fogással bővült: főtt kukorica került az ablakpárkányra. Egyszer aztán váratlan esemény zavarta meg a lakomát. A teába szánt rum kiömlött és elárasztotta a kenyeret. Ázott a puha kenyérbél az illatos, erős lében. Más kenyér nem volt a háznál, a madáreleség is éppen kifogyott, mit fognak az előfizetők reggelezni? Mari néni felveri a házat, ha hét órakor nem kap früstököt! Talán egy kis alkohol nem árt meg felnőtt szárnyasoknak, gondoltam, és kiraktam az ablakba a rumban pácolt kenyeret. Megrohanták, de fitymálva otthagyták. Csak egyetlen egy fogyasztó ült neki eddig nem látott mohósággal: Elemér. Falta a nedves, illatos kenyeret, gurgulázó hangokkal kísérte a műveletet és jókora adagot elfogyasztott.

— Csipicsipcsirip! — kísérte minden oldalról kollegiális érdeklődés.

Elemér hirtelen furcsa kis hangot engedett ki parányi torkán, aztán kétszárnyra rogyott, s mély álomba merülve, elterült. Ijedten léptem hozzá. Mi történt ezzel a kis madárral? Megártott neki a mértéktelen alkoholfogyasztás? Kicsit megbiccentettem a farkincáját, hirtelen megrázta magát, aztán lökhajtásos repüléssel iramodott a magasba. Pár pillanat múlva vidáman dalolt a szomszéd kert pázsitján.

Társai érdeklődéssel figyelték a színjátékot. Aztán Mari néni gúnyosan megszólalt:

— Berúgott a lelkem és most kirepítették az étkezőből.

Stella Adorján

Nemes szőrmét,
PANOFIXET
és egyéb szőrmeárut
vásárolunk.
A BIZOMÁNYI ÁRUHÁZ VÁLLALAT
alábbi felvevő helyein:
V., Szent István körút 5. sz.
VII., Lenin körút 94. sz.
Nyitva 8.30—19 óráig.

Alumínium edényeit ragyogó fényesre tisztítom!
ALU-VIM

Gyomor-bántalmaknál,
köhögés — rekedtség
és asthma eseteiben
SALVUS
GYÓGYVÍZ
SZTK-vényre
rendelhető

Kulturfront

Színész voltam Amerikában

Utazási láz van az országban. Pécel, Isaszeg, Göd, Alduna, Főduna, Bécs, Páris. Az emberek jönnek, mennek és amikor jönnek, azonnal írni kezdik úti jegyzeteiket és felfedezik a legkülönbözőbb helységeket. Én, aki sokszor bejártam a világot, arra gondoltam, milyen reménytelen, három nap alatt megismerni akár egy várost, akár egy uccát, akár egyetlenegy szál embert is.

Volt egy korszak az életemben, amikor színész voltam Amerikában.

Akkoriban — mintegy húsz évvel ezelőtt, Belasco volt a legeslegnagyobb színházi főnök, saját színházzal, ami róla volt elnevezve. (Ez még a személyi kultuszkorszakban történt.) Mellékesen főrendező is volt, és színházi vállalkozó. Ezt a két méter magas, oroszlánfejű óriást még senki sem látta mosolyogni. Ha valakire ránézett, az illető élete el volt intézve. Pénzt, világhírt és valami boldogságfélét jelentett az, ha Belasco valakit figyelemre méltatott.

Megtudtam, hogy Belasconál van egy szerep — egy kis szabót kellett alakítani — amire még nincs színész, a „Missing witness" (A hiányzó tanú) című melodrámában, amit hamarosan kezdenek próbálni. A szerep, tizennégy mondatból állt. Ezt akartam eljátszani.

Megcéloztam ezt a szerepet és elmentem, megkeresni magát David Belascot. Számtalan titkárnő után végre bejutottam ahhoz a titkárnőhöz, aki már közvetlenül Belasco szobája mellett feküdt. Elmondtam, hogy a kis szabó szerepe miatt jöttem.

A titkárnő besuhant a nagyfőnökhöz.

Egy perc múlva kijött a szentélyből maga David, aki magasabb volt, mint bárki más — a bokájáig értem — komor volt, mint a bika és ráncolt homlokkal, villámló szemmel nézett rám, mialatt egyik kezével tartotta azt a gombot, amit Amerikában, kilincs helyett hord a nép és szigorúan mondta mély, basszus hangján:

— Be funny, quick! (Légy vicces, gyorsan!)

Elfeketedett előttem a világ. Láttam, hogy elvesztem. Ki az a színész, aki humoros tud lenni gyorsan, mialatt a világ ura egyik kezével már fogja a kilincset, hogy bezárja maga mögött az ajtót? Azt reméltem, hogy legalább beenged magához, vizsgáztat, meghallgat, vagy valami, de ez a támadás váratlanul ért, mint a haslövés.

Ránéztem Belascora, alig tudtam ellátni odáig, olyan elérhetetlenül magas volt és szívem megtelt gyűlölettel:

— Beeee — nyújtottam ki rá a nyelvemet magyarul és kissé megnyugodtam.

Belasco nevetett:

— Gyere be — mondta és bevitt a szentélybe.

Csengetett, kiállították a szerződésemet, a nagy Belasco aláírta és felállt, teljes magasságában, jelezve, hogy a kihallgatás véget ért.

De nem nálam:

— Kétszáz dollár kellene nekem most, azonnal, gyorsan, mert nincs egy vasam sem — mondtam merészen.

Belasco újra elmosolyodott, ami rosszul állt neki. Nem szokta meg és kicsit rozsdás volt a nevetése:

— Talán nem bízol abban, hogy megkapod nálam a fizetésedet?

— Abban bízom. Csak abban nem bízom, hogy elállok addig.

Belasco kiállított egy csekket, amit én gondosan zsebretettem.

— Mr. Belasco, még volna valami, amit villámgyorsan elmondanék, ha ez a szerződés és ez a csekk megtámadhatatlan és visszavonhatatlan és letilthatatlan lenne.

— Az. Amit én aláírok, az alá van írva.

— Jó. Akkor megmondhatom neked, hogy nagy Belasco ide, vagy oda, életed legnagyobb marhaságát éppen most követted el, velem. Mert arra a végszóra, hogy „légy vicces gyorsan" — minden normális színész elrohanna a világ négy tája felé egyszerre és sohasem nézne hátra. Az, hogy én kinyújtottam rád a nyelvemet, nem volt színészi teljesítmény, azt bárki meg tudta volna csinálni, akinek ez eszébejut. Ebből nem lehet megállapítani, hogy valaki jó színész-e, vagy rossz.

— Ebben igazad van. Nekem erre a szerepre már megvolt az emberem, csak el akartalak küldeni. De amikor kinyújtottad rám a nyelvedet és megnevettettél, elhatároztam, hogy ezt az embert én *mégis* leszerződtetem.

Hat hónapig játszottam a vidám szabót. Hat hónap után lemondtam a rangomról. Nem lehetett kibírni a gondolatot, hogy az idők végtelenségéig mindennap elmondjam ugyanazt a szöveget.

A darabot így hírdették:

„Tizenhét sírás, kilenc szipogás, nyolc kacagás és négy mosoly."

Ez a négy mosoly voltam én egymagam. Egyszerűen nem bírtam. A „Missing witness" még öt évig ment.

Én is mentem. Világgá. A nagy Belasco azóta meghalt, egy teljesen más ügyben. Béke poraira.

Királyhegyi Pál

Ötvenéves a Szépművészeti Múzeum

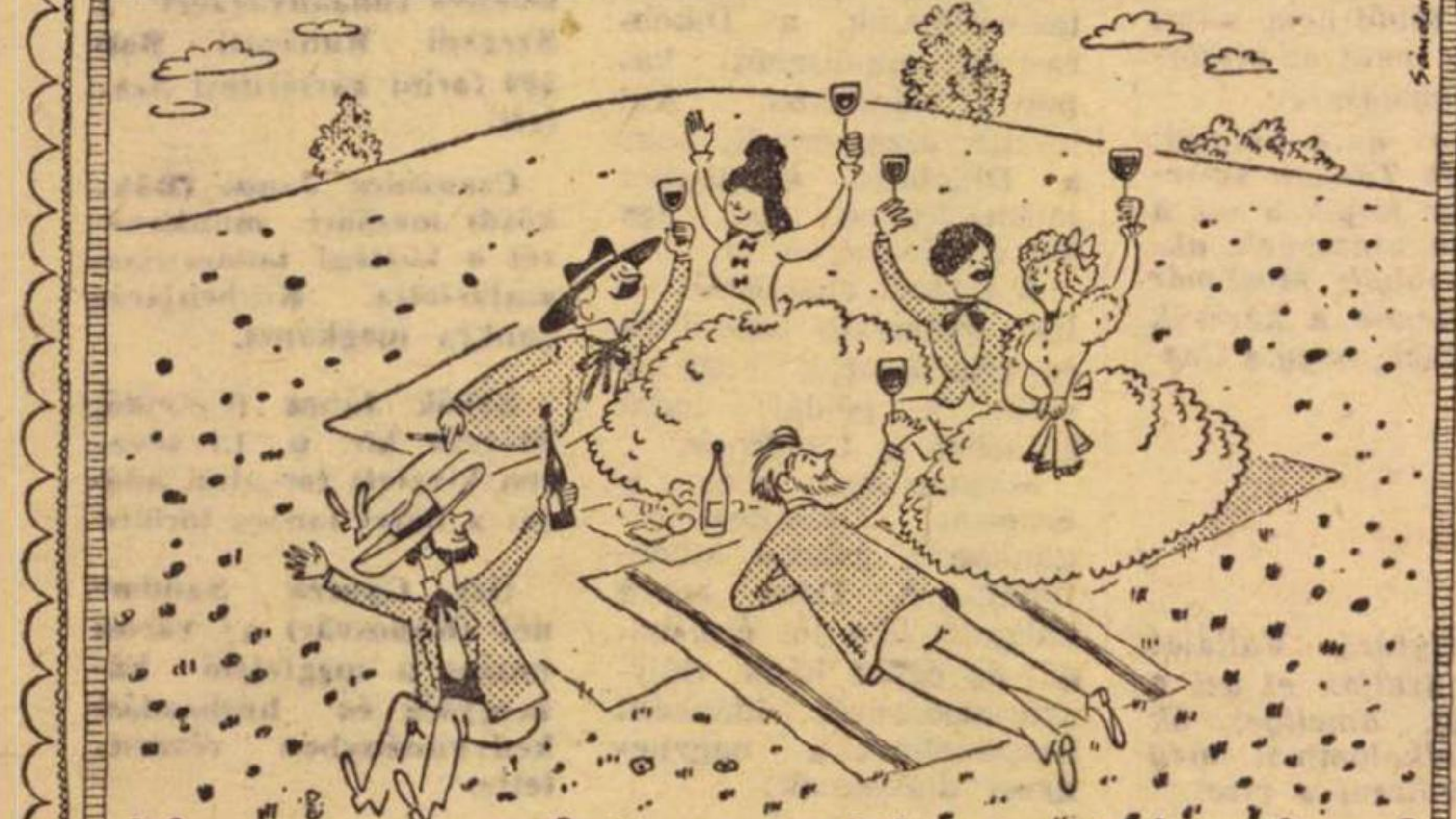

— Erre iszunk!

VITA A MŰVÉSZETI IRÁNYZATOKRÓL

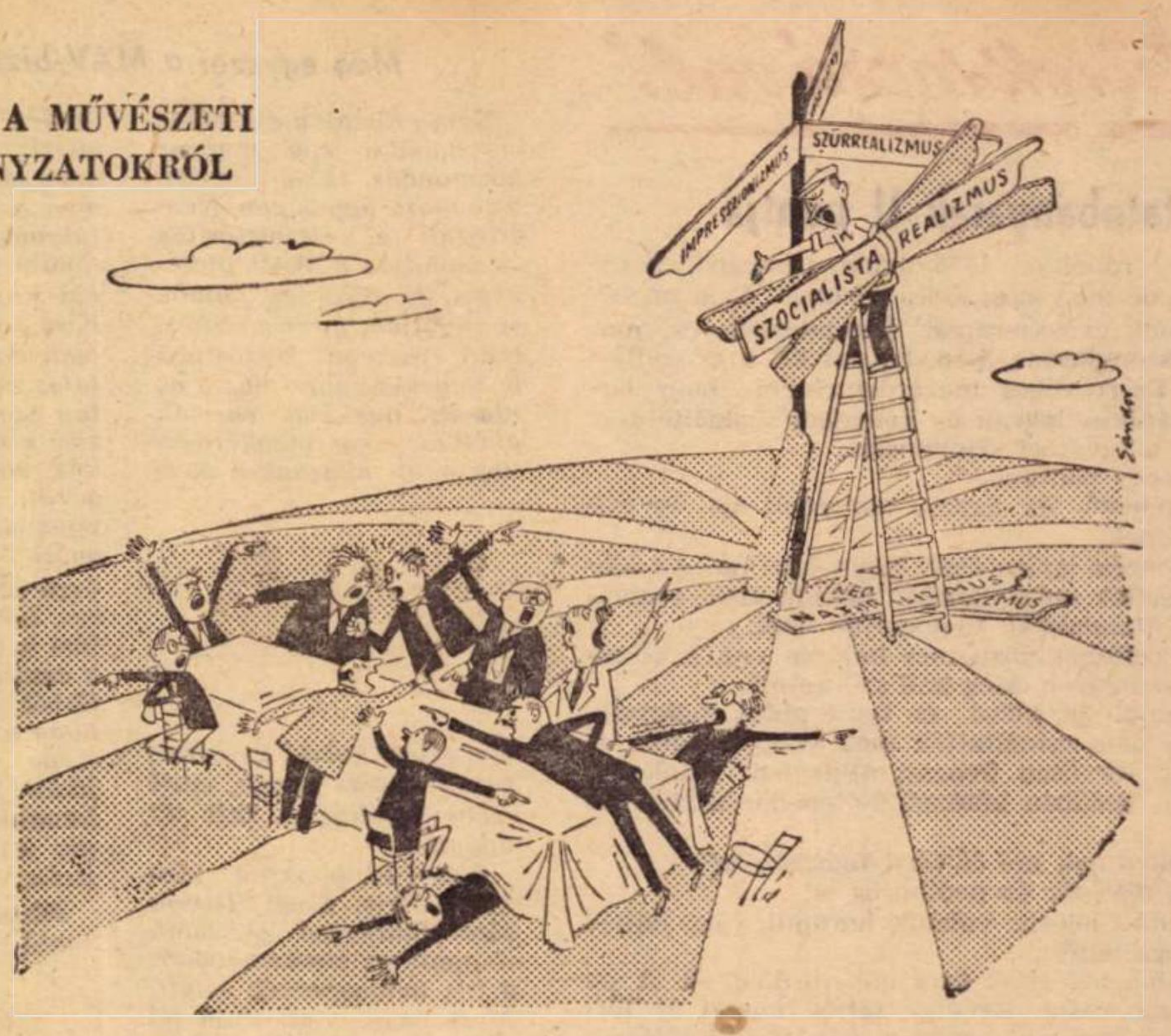

Ember a létrán: Döntsék el már végre, mi hova jön...

Szolid tánczenekar

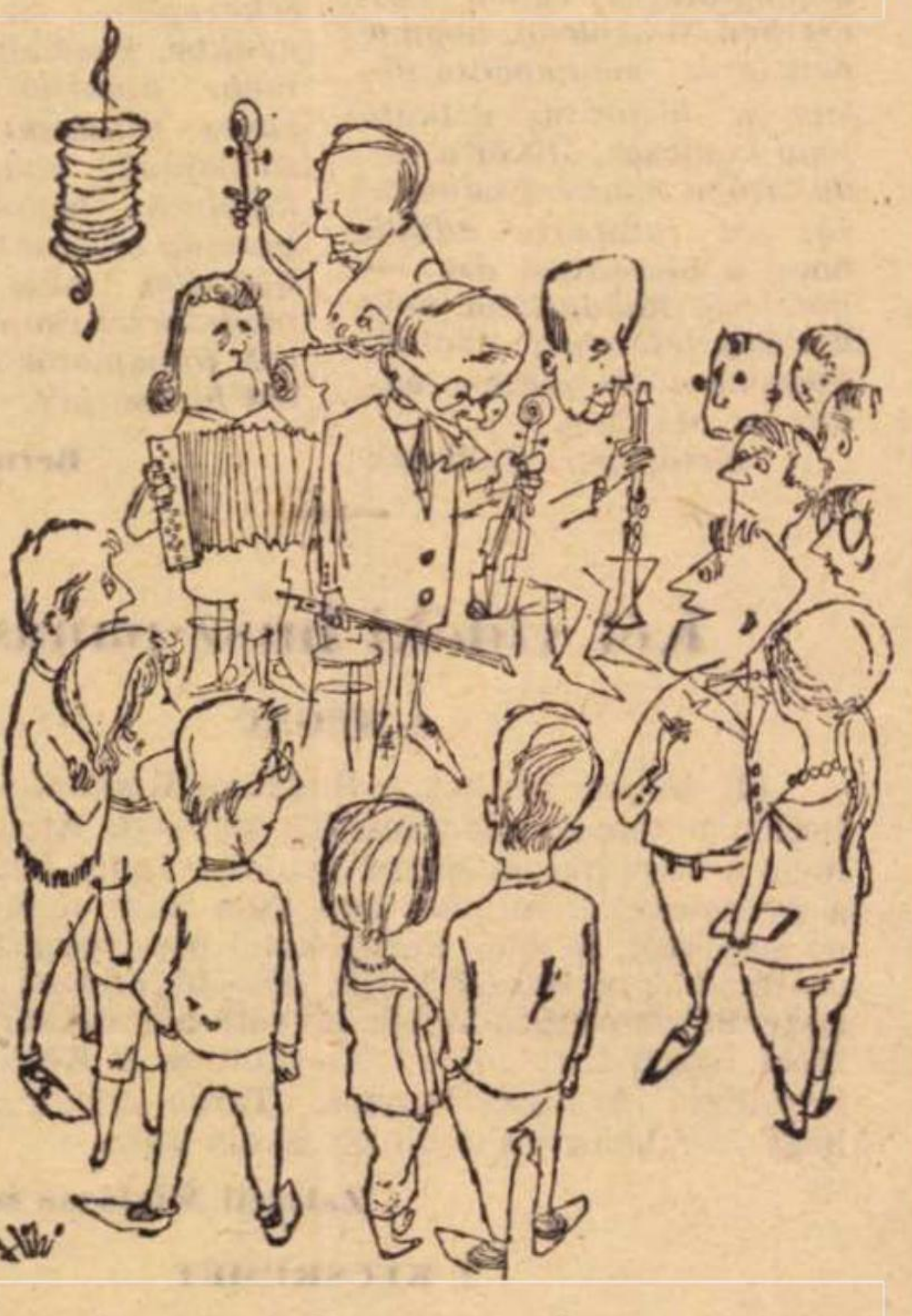

— Hé, tatus, tudja maga, hogy mi az a mambó?

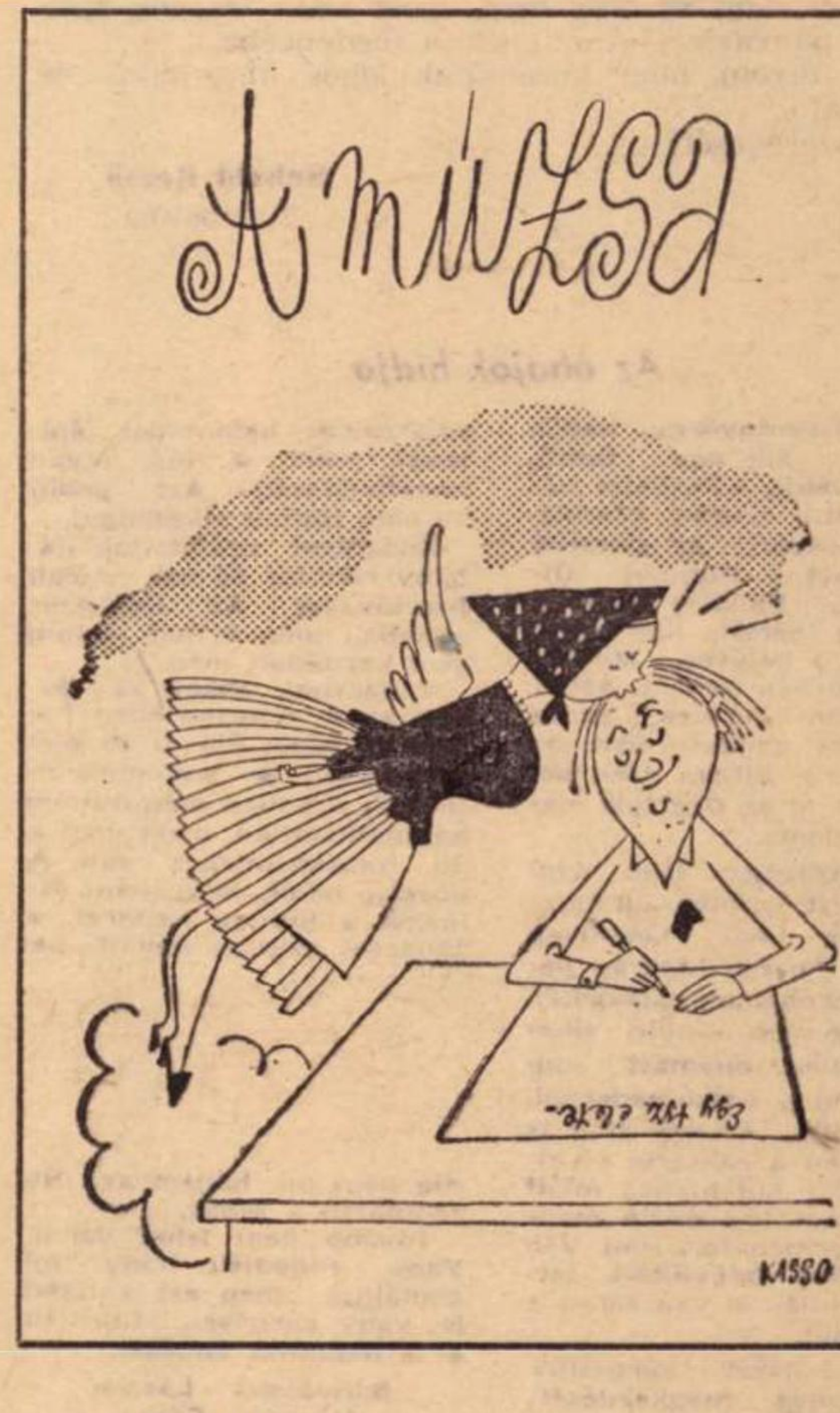

Utazás 2200-ba

„A rakéta zúgva, bőgve, sisteregve elindult a jövőbe, pontosan kétezerkettőszázba és ott leszállt..."

Igy kezdődött F. Sósy X. Károly fantasztikus regénye. A továbbiakban részletesen beszámolt arról, hogy mit látott a rettenthetetlen, vasidegzetű főhős — természetesen maga az író — az akkori Budapesten: zsebhelikopterek közlekednek a körúton, minden háztömbnek megvan a maga külön mosodája, nemzeti színháza, zúgligete, a lakosság állandóan jókedvűen, dalolva mászkál az utcán, és ha két ember összetalálkozik, köszöntésül fültövön csókolják egymást. Pest óriási szenzációja a Duna bevezetése a Práter utcába, ahol egy bűbájos zenélő-malmot hajt, amelynek az egész ország csodájára jár. A múzeumban egy bebalzsamozott kártevő bandát mutogatnak...

Amikor az író elkészült a regénnyel, és az utolsó mondat után kitette a pontot, úgy érezte magát, mint egy próféta, aki betekintett a jövőbe. Elégedetten simogatta a vaskos kéziratköteget.

Kisvártatva azonban rossz sejtelmek kezdték gyötörni:

— Várjunk csak! — mondta önmagának. — Nincs nagyon messze az a kétezerkétszáz? Azt fogják mondani, hogy pesszimista vagyok. Meg aztán az a stréber Fülöpi is utópisztikus regényt ír, s ahogy én őt ismerem, ő nem fog ilyen késői határidőt szabni... Mibe kerül az nekem, ha a történet nem kétezerkétszázban, hanem mondjuk... mondjuk kétezerszázötvenben fog lejátszódni...

Ésszerűnek találta ezt az ötletet és menten kijavította a regény címét.

Lefekvés előtt ismét gondolkodóba esett.

— Hm, egyszóval F. Sósy X. Károly elvtárs, szerinted mindezek csak százkilencvenöt év múlva fognak megvalósulni? — kérdezte önmagától. Rövid lelkitusa után aztán úgy döntött, hogy kijavítja az évszámot. — Az igazán nem probléma, csak egy tollvonás és máris lespóroltam ötven esztendőt...

Könnyebb lett a szíve, amikor kijavította az évszámot.

— Mindjárt más! — morfondírozott. — Kétezerszáz. Azt hiszem, ez a helyes évszám, különösen, ha tekintetbe vesszük a tudomány mai helyzetét és a perspektívákat. Nincs túl közel, nincs túl messze...

Ezekután gyorsan lefeküdt, de nem jött álom a szemére. A regényen járt az esze:

— Kétezerszáz? Nem túlságosan távoli ez? Elvégre atomkorszakban élünk, a technika rohamléptekben fejlődik... Kicsit maradi vagy, barátocskám, fontolva lépegető... Egye fene, kijavítom kétezerre. Az mégis egy becsületes szám, no meg aztán nekem igazán seckojedno. Ugysem érem meg, kinn fogok feküdni a farkasréti temetőben, szomorúfűzek alatt...

Kiugrott az ágyból, áthúzta a régi évszámot és fölibe írta az újat.

Fázósan bújt vissza a dunna alá, de a lelkiismerete még mindig nem hagyta nyugodni. Nemsokára úgy határozott, hogy még néhány évet megtakarít. Fel akart kelni, hogy azonnal végrehajtsa a módosítást, de, amikor kidugta a lábát a dunna alól, megcsapta a hideg levegő, erre gyorsan visszakozott.

— Nem szalad el az a regény... — dünnyögte. — Majd reggel! — Aztán becsukta a szemét és rögtön elaludt. Fáradt volt szegény, ami nem is csoda: kétszáz évvel előbbre hozta a csodálatos jövendőt!

Mikes György

Le a bürokráciával!

A tatabányaiak 11 pontja

Baj van a fürdőnkkel. 1955. március havában kezdték javítgatni, de még most sincs rendben. Ez a mi tatabányai fürdőnk gyógyterápiai berendezésű és magyarországi viszonylatban 5—6. helyen áll a gyógyfürdők sorában. Ezért végre megérdemelnénk, hogy berendezése higiénikus legyen és kényelmi szolgáltatásai megközelítsék a fővárosi színvonalat.

A mi tizenegy pontunk:

1. Nincs pihenő. Az ágyak, matracok egy év óta raktáron hevernek.
2. A medencék lejáratának nincs karfája. Az idősebb nők és férfiak ezért nehezen tudnak vízbe menni; Rendszerint a fiatalabbak támogatják őket.
3. A szárazgőzből közvetlen bejárás van a vizesgőzbe. Ez egészségtelen. Meg kell szüntetni!
4. Körülbelül 50 külső és belső ablak hiányzik. Másfél év óta nem csináltatták meg az ablakokat, itt az ideje, hogy sürgősen üvegest állítsanak munkába!
5. Minden fürdőben kötényt és lepedőt adnak. Itt nem.
6. Alkalmazzanak női és férfi fodrászokat!
7. Legyen masszőr és pedikűrös is!
8. Fürdő után jólesne valamit harapni, vagy üdítőitalt inni. Nincs büfé.
9. Rendezzék a férfiak és a nők fürdőidejét. A jelenlegi rendszer rossz. Egy-egy teljes napon át férfiak, a rákövetkező nap pedig a nők fürödhetnének. Ismét másnapon közös lehetne a fürdő.
10. Biztosítsanak autóbuszmegállóhelyet a fürdő mellé.
11. A vizet szűrjék meg, mert most iszapos, tisztítatlan bányavizet eresztenek a medencébe.

Úgy érzem, hogy kérelmünk jogos, közérdekű és teljesíthető.

Jó szerencsét!

Sebald Rezső
Tatabánya

Az óhajok hídja

Borsodszentgyörgy kellős közepén állt egy fahíd, amely évekig teljesítette kötelességét, azután csendesen kiöregedett. Az elaggott alkotmányt a Putnoki Útfenntartó Vállalat leszereltette. Azt ígérték, hogy újat építenek a helyére. Mindez még júliusban történt. Azóta feléje sem néznek, pedig igen nagy szükség van erre a hídra, hiszen ezen bonyolódott le az Ózd felé menő forgalom.

A községben lakó ózdi dolgozókat szállító autóbusz és egyéb más járművek most a patak medrén keresztül próbálnak átevickélni. De ez nem mindig sikerül. Ilyenkor egymást vontatják ki a patakmederből. A népboltba érkező árút is vállon kell a raktárig cipelni, mert a híd hiánya miatt jármű nem tud odáig menni. A Terményforgalmi Vállalat által begyűjtött termény szintén el van zárva a külvilágtól.

Számtalanszor sürgettük a hídépítés megkezdését. Hiába. Felajánlottuk, hogy mi magunk megcsináljuk saját hatáskörünkben. Azt válaszolták: betonhidat építenek, mert a híd olyan nagyfontosságú. Azt pedig mi nem tudjuk elkészíteni.

Biztatásul szállítottak néhány rönkfát és hat darab I-tartóvasat. Az építkezés azonban még a mai napig sem kezdődött meg.

Tanácsunk ebben az évben saját hatáskörében három új hidat épített és ötöt megjavított. A legfontosabb hidunk azonban még mindig használhatatlan, mert nem a mi kezelésünkben van. A község lakói, akik nem ismerik a hidügy hátterét, a tanácsot szidják emiatt, pedig nem mi, hanem az Útfenntartó a hibás.

Tovább nem lehet várni. Vagy engedjék, hogy mi csináljuk meg ezt a hidat is, vagy sürgősen kezdjék el a betonhíd építését.

Bányácska László,
Németh Géza,
Tóth Bertalan
Borsodszentgyörgy

NEM AD A LÁTSZATRA

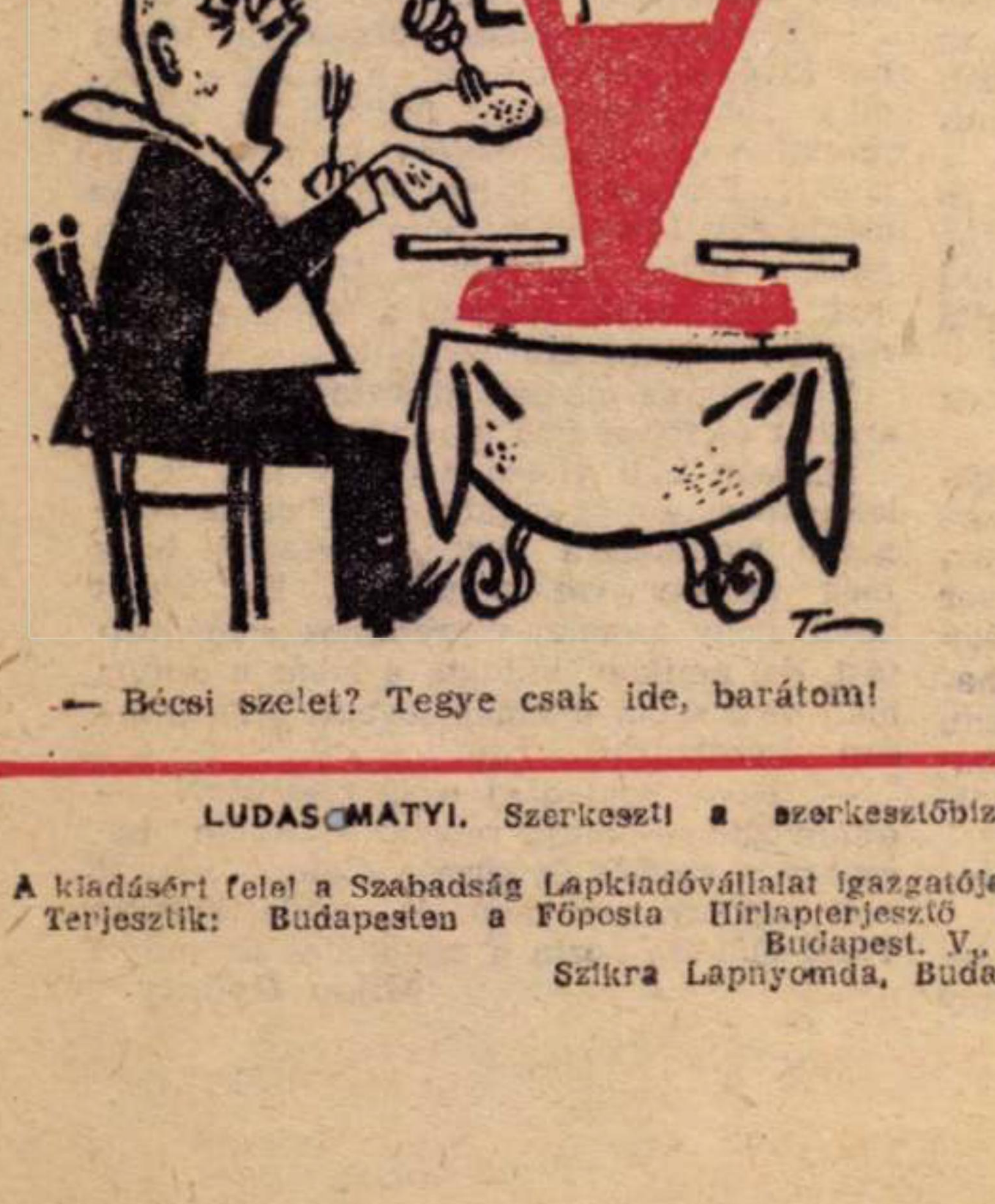

— Bécsi szelet? Tegye csak ide, barátom!

Még egyszer a MÁV-biztosításról

Nem erőszak a disznótor — mondja egy magyar közmondás, és ha mondja, bizonyára úgy is van. Nem erőszak az életbiztositás — mondják a MÁV illetékesei, de nincs így, hiába is mondják, mert a különböző összegű biztositási bélyegeket egyre-másra az utasok nyakába varrják anélkül, hogy megkérdeznék őket: akarnak-e életbiztosítást kötni? Erről két héttel ezelőtt írtunk, most újból foglalkozni kell az üggyel.

Mivel én gyakran utazom — írja Cseh István sátoraljaújhelyi olvasónk — gyakran bosszankodom a kis bélyegecskék miatt. Mert vagy vitatkozom fél órán át a miskolci pénztárossal, hogy nincs szükségem biztositási bélyegre, vagy fizetek szó nélkül és utána bosszankodom egészen Sátoraljaújhelyig. Az is megtörtént velem egy esetben Miskolcon, hogy a pénztáros megtagadta tőlem a biztosítás nélküli jegy kiadását. Mikor a tudakozóba mentem panaszra, ott tudtomra adták, hogy a biztosítási díj — kötelező. Ráadásként még azt is a fejemhez vágták, hogy ha nincs pénzem, akkor ne utazzam.

A biztosítási díjaknak ilyetén való behajtása úgy látszik krónikussá vált és nemcsak az utasra, hanem még a bőröndjére is rátukmálják. Egy ilyen bőröndbiztosítási kalandjával kapcsolatban arról ír Kiss József, a Ruggyantagyár dolgozója, hogy hivatalos ügyben minden héten Sopron megyébe utazik, s mint ilyenkor szokás, bőröndöt is visz magával. A bőrönd mindig ugyanaz, ennek ellenére a győri MÁV-csomagmegőrző részlege hol 50 filléres, hol 1 forintos biztosítási bélyeget számít hozzá a csomagmegőrzési díjhoz. Ebből arra következtet, hogy a biztosítási díj összege minden időben a MÁV csomagkezelőinek hangulatától, vagy esetleges jutalékától függ. Ki tudja?

Mivel ilyen és ehhez hasonló panaszok gyakran érkeznek szerkesztőségünkbe, ismételten figyelmébe ajánljuk a MÁV egyes túlbuzgó alkalmazottjainak, hogy a nem kötelező biztosítást ne varrják erőszakkal az utas nyakába, mert ezzel a módszerrel csupán az utasok folyamatos bosszantását biztosítják.

Bernáth Ede

Két vidéki busz-panasz

1. BUGAC

Mi, bugaci lakósok a Bugacról Kiskunfélegyházára induló autóbusz ellen teszünk panaszt. Arról van szó, hogy a busz háromnegyed nyolckor indul tőlünk és így a gyermekeink minden nap több mint félórát késnek az iskolából. A többi környékbeli busz mind beér nyolc órára, csak a bugaci késik. Már háromszor is kértük, hogy háromnegyed nyolc helyett hét órakor indítsák. Most újabb kérelemmel fordultunk a Közlekedés- és Postaügyi Minisztériumhoz. Talán végre elrendelik, hogy korábban induljon az iskola-busz.

Zalaréti Miklósné és társai

2. KECSKEMÉT

A kecskeméti Autóközlekedési Vállalat „ötletes" újítást vezetett be: a havijegyeket megszüntette és ezentúl csak hetijegyet ad ki.

Ez az intézkedés az utazó dolgozókra nagyon hátrányos, mert eddig havonta csak egyszer kellett jegyet váltani, ami legtöbbször egy teljes órát is igénybevett. De anyagi szempontból sem jelent előnyt, mert a havijegy sokkal olcsóbb volt. Vagy talán éppen azért született meg ez az újítás?

Tormási Ferenc,
a Mezőgazd. Kísérl. Intézet
dolgozója

Az idomított tenki kút

Furcsa dolgok történnek olykor. Tenken példának okáért idomított kút van.

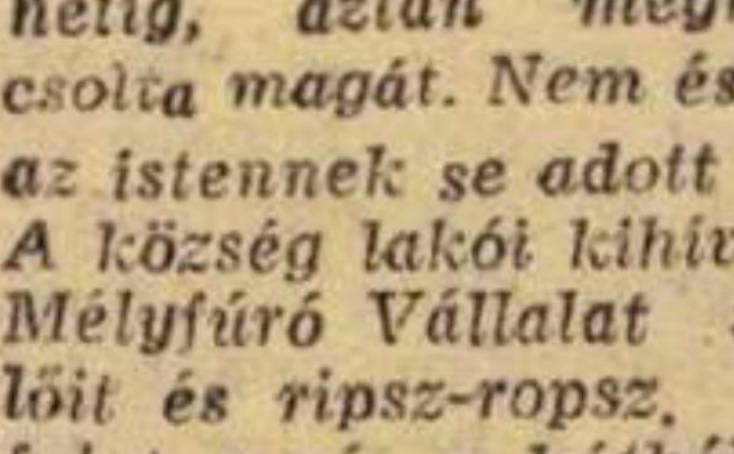

Ezt az idomított kutat 1953 őszén készítette a Ceglédi Mélyfúró Vállalat a lakosság nagy örömére. Működött is majdnem egy hétig, aztán megmakacsolta magát. Nem és nem, az istennek se adott vizet! A község lakói kihívták a Mélyfúró Vállalat szerelőit és ripsz-ropsz, újból folyt a víz a kútból. Aztán a szerelők elmentek és a kút újból nem adott vizet. Így ment ez ötször-hatszor egymásután.

Jelenleg az a helyzet: ha vannak Tenken szerelők, akkor folyik a víz a kútból, ha nincsenek, akkor nem folyik. Most már csak az lenne a kérésük a tenkieknek, hogy a Ceglédi Mélyfúró Vállalat dolgozói árulják el azt a varázsszót, amellyel ők minden alkalommal meg tudják indítani a vizet.

IKV — XIX. kerület!

Tíz aláírással megtoldott levelet hozott a posta a XIX. kerületi, Malinovszki út 15. számú házból. A lakók írták. Azt panaszolják a levélben, hogy házukban nem lefelé folyik a csatornán az esővíz, meg a szennylé, hanem — felfelé. Eredetileg csatornázva volt a ház és akkor még ezen keresztül távozott az esővíz. Azután nemrégen átépítették az utcai csatornát és azóta változott meg a víz folyása. Kiadós eső, vagy zivatar esetén a ház udvarát és az alagsori helyiségeket 25—30 centi magasan árasztja el a szennyvíz. Legutóbbi zivatar után a tűzoltók segítségét kellett igénybevenniök.

Talán mégis csak kellene valamit tenni, kedves IKV a XIX. kerületben!

Az egészségről van szó!

A Komló városi tüdőbeteggondozó intézetre nem lehet büszke városunk. Négy kis, egészségtelen, sötét és vizes helyiségben kezeljük a betegeket.

1952 óta ígérgetésekből élünk. Az állami közegészségügyi felügyelő vizsgálata megállapítja, hogy intézetünk elhelyezése egészségtelen, de előreláthatólag két éven belül nincs kilátás arra, hogy korszerű, egészséges elhelyezésünket biztosítsák.

Véleményünk szerint szocialista bányavárosunk egészségvédelmére nagyobb figyelmet kellene fordítani. Kövessenek el mindent, hogy ne két, hanem fél éven belül rendezzék az égetően sürgős kérdést.

Dr. Gimes Károly
főorvos

Hajlított gyár és egyebek

Édes anyanyelvünket gyakran elferdítjük és kerékbetörjük. A vállalatok, gyárak elnevezésével kapcsolatban mutatok néhány elrettentő példát:

Debrecenben eddig senki sem vette észre, hogy minőségi bútort készítő gyáruknak furcsa neve van. Úgy hívják, hogy *„Debreceni Hajlított Bútorgyár"*. Az elnevezés tehát azt jelenti, hogy a gyár hajlítva van. Ez viszont nem felel meg a tényeknek. Miért nem jönnek rá arra, hogy a helyes címe: *Debreceni Hajlítottbútor Gyár lenne?*

Más... A *Vegyszerkészítő Gyár* úgy látszik nem szerény, mert azzal dicsekszik, hogy „finom". Elnevezése ugyanis ez: *Finom Vegyszerkészítő Vállalat.* Helyes neve ez lenne: *Finomvegyszert Készítő Vállalat.*

Van „különleges" vállalat is. Ez a *Különleges Csavargyártó Vállalat.* Persze *„Csavarkülönlegességeket Gyártó Vállalat"* sokkal ésszerűbb név lenne. Ugyanígy a *Gyapjúmosó és Finom Posztógyárat* sem ártana *Gyapjúmosó és Finomposztó Gyárnak* elnevezni.

Még furcsább a *Vérfeldolgozó Vállalat* elnevezése. *Albumin Állati Vérfeldolgozó Vállalatnak* hívják. A vállalat nem állati, ezért javasoljuk, hogy változtassák meg a nevét *„Albumin Állatívér Feldolgozó Vállalat"*-ra.

Bakonyi Sándor
V., Alkotmány u. 4.

Így egyszerűsítenek?

Már sokan szóvátették a rendelőintézeti és üzemorvosi adminisztráció egyszerűsítését. Intézkedést ígértek... Nos, egy intézkedés máris történt. Az üzemorvosok újabb nagyméretű nyomtatott kartotékot kaptak, amelynek a címe: „Munkakörök egészségügyi és egészségvédelmi adatai". Az orvosok szerint ennek a kérdőívnek semmi értelme nincs. Ha például a 10. rovatba hasból beírják, hogy milyen a levegőösszetétel, (mert honnan tudnák az orvosok a levegőösszetételt, ha nem hasból?), a 16-ikba pedig a nyári és téli légmozgás adatait, akkor se érnek el ezzel a statisztikai adattal semmit, mert mind a levegőösszetétel, mind a légmozgás olyan marad, amilyen volt.

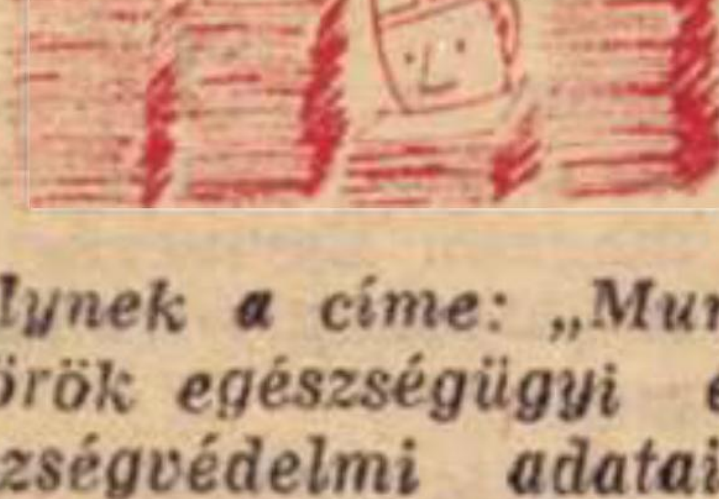

Összesen 47 rubrika van ezen a kérdőíven és még sokszáz a többieken. Milyen jó és célszerű lenne, ha a kérdőívek kitöltése helyett, több időt fordíthatnának az orvosok a gyógyításra!

Ideje lenne már a „Kevesebb tinta"-mozgalmat megindítani!

(stí)

Köszönjük a libát

A nagyhegyesi általános iskola tanulói olvasták, hogy csehszlovák testvérlapunk, a Dikobraz egy sündisznót kapott ajándékba. Aki küldte, azzal érvelt, hogy a Dikobraz sündisznót jelent, legyen hát egy élő sündisznójuk is.

A diákok elolvasták a hírt, nyomban összeültek és elhatározták, hogy követik a példát: ludat küldenek a Ludasnak.

Másnap már meg is érkezett szerkesztőségünkbe a gágogó küldemény. A Dani névre hallgató liba jól érzi magát és egyre hízik. Súlygyarapodásáról időnként beszámolunk a nagyhegyesi diákoknak.

LUDAS MATYI ELINTÉZTE

Jeremov Czvetko (Deszk) selejtes ruhaanyagáért a Szegedi Ruházati Bolt 500 forint kártérítést fizetett.

Czepánicz János (Bükkösd) mezőőri munkabérét a községi tanács visszatartotta. Közbenjárásunkra megkapta.

Sebők János (Gödöllő, Mátyás kir. u. 1.) tévesen kivetett forgalmi adóját a helyi tanács törölte.

Özv. Györek Sándorné (Kaposvár) a városi tanács a megfelelő búzaegység és húsbeadási kedvezményben részesítette.

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. **GÁDOR BÉLA** (főszerkesztő). **FÖLDES GYÖRGY** (felelős szerkesztő). **GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ** (szerkesztő)
TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel a Szabadság Lapkiadóvállalat igazgatója. — Szerk. VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII. ker. Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—229.
Terjesztik: Budapesten a Főposta Hírlapterjesztő Üzeme, vidéken a helyi hírlapterjesztéssel foglalkozó postahivatalok. **Előfizetés:** a Posta Központi Hírlap Iroda Vállalatnál.
Budapest, V., József nádor tér 1. távb.: 180—850. Negyedévi előfizetési díj: 8.40 Ft. Csekkszámlaszám: 5.170
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6 — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — **Példányszám: 414 000.**
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.